

วิเคราะห์ถึงการแสดง “อัตลักษณ์” และแนวความคิดทางการเมืองของเชียวฮุดเสง

การที่จะวิเคราะห์การแสดง “อัตลักษณ์” ของเชียวฮุดเสงจากบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองนั้น ควรที่จะต้องทราบถึงความหมายของคำว่า “อัตลักษณ์” ที่มีกรกล่าวถึงในงานการศึกษาเรื่องอื่น ๆ เสียก่อน ดังเช่น ในงานการศึกษาของ James D Barber. จากหนังสือชื่อ *The Interplay of Presidential Character and Style : A Paradigm and Five Illustration* ซึ่งมองว่า อัตลักษณ์เป็นทัศนคติต่อตนเองและสิ่งแวดล้อม และอัตลักษณ์เป็นตัวเชื่อมโยงและเป็นผลสะท้อนของความต้อการขั้นพื้นฐาน การปกป้องตนเองและการเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ ในแนวคิดของ Barber นั้น หลักสำคัญของบุคลิกภาพอยู่ที่อัตลักษณ์ (character) ซึ่งหมายถึงแนวทางที่ใช้ในการดำเนินชีวิตของตนเอง และเป็นแนวทางที่มีลักษณะถาวร อัตลักษณ์มีการพัฒนาและเติบโตจากประสบการณ์ในวัยเด็ก ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบิดามารดาพี่น้อง เพื่อนวัยเด็ก ตลอดจนจนถึงตัวตนเอง และปัจจัยด้านวัตถุโดยรอบ¹

ในงานการศึกษาของทิพย์ธิดา เกษะนันท์ เรื่อง “อัตลักษณ์ของวัยรุ่นและการใช้สื่อคาราโอเกะ” ก็ได้ให้ความหมายของคำว่า “อัตลักษณ์” ว่าหมายถึง ความเป็นตัวตน เป็นการมองตัวตนของเขาเองว่าเป็นอย่างไรและการที่บุคคลอื่นในสังคมมองเขาอย่างไร ในการที่เขาแสดงบทบาทต่อผู้อื่น การแปลความหมายจากพฤติกรรมต่าง ๆ บางครั้งก็เกิดความพยายามจำกัดตัวตนของตนเองขึ้นมาใหม่ ด้วยลักษณะที่อยากให้ผู้อื่นมองเขา² หรือในการศึกษาของ พต.ท.สุนทร เพราะสุนทร เรื่อง “อัตลักษณ์ของอิทธิปติกรมตำรวจไทย” ได้ให้ความหมายของ “อัตลักษณ์” ว่า หมายถึง 1) คุณภาพ ลักษณะการ คุณสมบัติหรือลักษณะซึ่งแสดงให้เห็นถึงสาระสำคัญของบุคคลหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง 2) ในด้านที่เป็นคุณสมบัติทางศีลธรรม หมายถึงการจัดระเบียบ ลักษณะการทัศนคติ และนิสัยให้เป็นไปตามมาตรฐานความประพฤติที่มุ่งประสงค์และ 3)ระบบชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งประกอบด้วยเหตุจูงใจ ทัศนคติ นิสัย อารมณ์สะท้อนใจ อุดมคติ และคุณค่าอันเป็นตัวกำหนดให้บุคคลเลือกทางปฏิบัติในสถานการณ์หนึ่งๆ³

¹ James D. Barber, *The Interplay of Presidential Character and Style: A Paradigm and Five Illustrations*. (Boston: Little Brown and Co, 1975), p.64.

² ทิพย์ธิดา เกษะนันท์, “อัตลักษณ์ของวัยรุ่นและการใช้สื่อคาราโอเกะ” (วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 21.

³ พต.ท.สุนทร เพราะสุนทร, “อัตลักษณ์ของอิทธิปติกรมตำรวจไทย” (ปริญญารัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539), หน้า 15.

จากงานการศึกษาข้างต้นที่ทำการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับ “อัตลักษณ์” ทำให้พอที่จะสรุปความหมายของคำว่า “อัตลักษณ์” ได้ว่าหมายถึง ลักษณะที่สำคัญของบุคคล ซึ่งมีคุณสมบัติทางศีลธรรมและจริยธรรมอันจะเป็นแนวทางของความประพฤติที่มุ่งประสงค์ รวมทั้งแบบอย่างพฤติกรรมหรือ ท่าทีที่บุคคลแสดงออกให้เห็นอยู่เรื่อย ๆ ในบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ดังนั้น “อัตลักษณ์” ก็คือ การตอบคำถามว่า “Who am I” ซึ่งในแต่ละบุคคลก็จะมีอัตลักษณ์ได้หลายอัตลักษณ์ คือ การมองตนเองในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งอาจมีได้หลายแง่มุมทั้งนี้เพราะในฐานะที่เป็นสมาชิกของแต่ละหน่วย หลาย ๆ หน่วยของสังคม ก็จะมีบทบาทที่ต่างกันไป⁴

นอกจากจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “อัตลักษณ์” แล้ว เนื่องจากการจะมีการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ความเป็น “จีนสยาม” ซึ่งอาจจะยังไม่มี ความชัดเจนในลักษณะบางประการของความเป็น “จีนสยาม” จึงจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะความเป็น “จีนสยาม” จากงานการศึกษาอื่นๆ เพื่อที่จะทำให้การวิเคราะห์ถึงอัตลักษณ์ของ เชี่ยวสุดแสงว่ามีความเป็น “จีน” เป็น “ไทย” หรือมีทั้งสองอัตลักษณ์ที่ในงานการศึกษานี้เรียกว่า “จีนสยาม” ได้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

งานการศึกษาที่มีการกล่าวถึงลักษณะของ “จีนสยาม” ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ เรื่อง “ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนระบบการปกครองสยามระหว่าง พ.ศ.2470 – 2480” ได้กล่าวถึง “จีนสยาม” ว่าเป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กับอาชีพหนังสือพิมพ์ นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 2460 และ 2470 และพวกปัญญาชนของจีนสยามหลายคนก็เป็นนักหนังสือพิมพ์เองด้วย เนื่องจากพวกเขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นกลุ่มจีนสยามยังเป็นกลุ่มคนจีนที่อยู่อย่างผูกพันกับประเทศสยามและได้ก่อตั้ง “สโมสรสยามจินางกูร” ขึ้นในปี พ.ศ.2452 และ “สโมสรสามัคคีจีนสยาม” ขึ้นในปี พ.ศ.2457 ซึ่งจะมีความแตกต่างจากกลุ่ม “คนจีน” ที่จะจำกัดตัวเองอยู่ในชุมชนชาวจีนมากกว่าจะมามีความสัมพันธ์ทางสังคม และวัฒนธรรมกับกลุ่มชนชั้นกลางโดยส่วนรวม⁵

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ยังได้กล่าวเพิ่มเติมถึงลักษณะของจีนสยามในบทความเรื่อง “พลังของกระแสชาตินิยมกับการเมืองไทยในทศวรรษ 2470 – 2480” ว่ากลุ่มจีนสยามก็คือ “คนไทยผสม” กล่าวคือมี “เชื้อสายจีน” ซึ่งไม่ควรนับเป็น “คนไทย” หรือเป็น “ชาติไทย” ตามค่านิยมมาตรฐานของลัทธิรักชาติบ้านเมือง (patriotism) ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ แต่อย่างไรก็ดี กิจกรรมทางสังคมและสำนึกของคนกลุ่มนี้ ได้ดำเนินไปพร้อมๆ กับค่านิยมตนเองว่าเป็น “คนไทย”

⁴ ทิพย์ธิดา เกษะนันท์, “อัตลักษณ์ของวัยรุ่นและการใช้สื่อคาราโอเกะ”, หน้า 22.

⁵ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, “ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนระบบการปกครองสยามระหว่าง พ.ศ.2470 – พ.ศ.2480” (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528) , หน้า 112 – 121.

และมีความ “รักชาติไทย” และกลุ่มคนไทยผสมซึ่งรวมตัวกันเป็นกลุ่มในนามสมิทธจีนสยามจีนนางกูรและสามัคคีจีนสยามเป็นต้นนั้น แม้ว่าในสายตระกูลคือชาวจีนรุ่นใดรุ่นหนึ่ง แต่ก็จะมีความคิดแบบแผนชีวิต สำนึกทางสังคม รวมทั้งทัศนคติทางการเมืองแตกต่างจากกลุ่มคนซึ่งรวมตัวกันอยู่หนาแน่นรอบ ๆ สยามพานิชจีนสมิทธและสมาคมการค้า คนกลุ่มนี้มีความสามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีและมีความคิดและเชื่อว่าตนเองเป็น “คนไทย” และเป็นผู้มีความรักบ้านเกิดเมืองนอน คือเมืองไทย⁶

ในงานของเกษียร เตชะพีระ เรื่อง “ความเป็นจีนในสยาม” ได้กล่าวถึง “ความเป็นจีนสยาม” ว่า เป็นเอกลักษณ์ต่างหากที่เกิดขึ้นแก่คนเชื้อสายจีนที่อพยพมาตั้งหลักแหล่งและมีปฏิสัมพันธ์ติดต่อกับหาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ผสมผสานทางสังคมวัฒนธรรมกับคนไทยและคนชนชาติอื่นๆ บนแผ่นดินไทย ความเป็น “จีนสยาม” จึงเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมระหว่างความเป็นจีน, ความเป็นไทย และความเป็นอะไรอื่น ๆ เป็นสิ่งที่มีประสพการณ์ โครงสร้างความรู้สึก ความอ่อนไหวรับรู้ และกาลเทศะอันเป็นบุคคลิกเฉพาะตัว ซึ่งเทศะ (sense of place) ของ “จีนสยาม” จึงไม่ใช่ปักกิ่ง เชียงไฮ้ ชิวเถา หรือกว๋างตุ้ง แต่เป็น สำเพ็ง เขียวราช เจริญกรุง บางรัก เป็นต้น และกาละของ “จีนสยาม” ก็คือสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หรือสมัยคณะราษฎร สมัยคณะรัฐประหาร จนมาถึงสมัยแผนพัฒนาและสืบเนื่องมาจนถึงสมัยปัจจุบัน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือสมัยประชาธิปไตยของเมืองไทย ซึ่งเป็นสมัยที่จีนสยามก่อร่างสร้างตัว นี้คือ “ที่” และ “เวลา” แห่งการก่อรูปของจีนสยาม ให้ความสำคัญและความหมาย ความจำ คุณค่า แก่ทุกอย่างที่จีนสยามเป็นและมี⁷

นอกจากนั้น เกษียร เตชะพีระ ยังกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้มองไม่เห็นความเป็น “จีนสยาม” ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในสังคมไทย ว่าเป็นเพราะคติชาตินิยมไทยแบบเก่าที่เน้นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนแกนเชื้อชาติ และเป็นเพราะคติความเชื่อเรื่อง “ความเป็นจีน” ที่แพร่กระจายขึ้นมาจากการหลอเลี้ยวของกระแสชาตินิยมก๊กมินตั๋ง กับชาตินิยมไทยในยุคสมัยหนึ่ง ด้วยสมมุติฐานที่ว่าคนจีนกับคนไทยในเมืองไทย แยกกันอยู่ห่างไกลไม่ข้องเกี่ยวประสมประสานกัน จึงทำให้มองไม่เห็น “ความเป็นจีนสยาม” ที่แท้จริงและที่ดำรงอยู่ในเมืองไทย⁸

ในงานการศึกษาของ สุภาวงศ์ จันทวานิช เรื่อง “From Siamese-Chinese to Chinese-Thai: Political Conditions and Identity Shifts among the Chinese in Thailand” ได้อธิบายถึง

⁶ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, พลังของกระแสชาตินิยมกับการเมืองไทยในทศวรรษ 2470 – 2480, โครงการสัมมนาทางวิชาการ “ไทย – สยาม : นามนั้นสำคัญไฉน” จัดโดยภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2542. (อัดสำเนา), หน้า 4 – 5.

⁷ เกษียร เตชะพีระ, แลลดอดลายมังกร: รวมข้อเขียนว่าด้วยความเป็นจีนในสยาม. (กรุงเทพฯ: คบไฟ, 2537), หน้า 52 – 53.

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 43 – 51.

ความแตกต่างในการปรับตัวเองของ “คนจีนสยาม” กับ “คนจีน” ในช่วงที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงประกาศกฎหมายต่าง ๆ ที่มีจุดประสงค์ที่ต้องการ “ผสมกลมกลืน” “ชาวจีน” ซึ่งเป็นสิ่งที่ “คนจีนสยาม” ที่มีความผูกพันใกล้ชิดอยู่กับสังคมไทยตระหนักดีถึงความต้องการดังกล่าวของรัฐบาลไทยจึงสามารถที่จะปรับตัวเองไปตามนโยบายของรัฐบาลไทยได้ดีกว่า ดังจะเห็นได้จาก “คนจีนสยาม” ในช่วงเวลาดังกล่าวจะมีการใช้นามสกุลไทย ตามพระราชบัญญัตินามสกุล พ.ศ.2456 ในขณะที่ “คนจีน” จะไม่มีการปรับตัวไปตามนโยบายดังกล่าวจะยังคงใช้แต่แซ่จีนตามเดิม⁹

ในวิทยานิพนธ์ของ ธมลวรรณ ตั้งวงษ์เจริญ เรื่อง “เอกลักษณ์ชาติพันธุ์ของคนไทยเชื้อสายจีนในชุมชนอ้อมใหญ่” ได้กล่าวถึงลักษณะของคนจีนรุ่นที่สองที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยซึ่งตรงกับเชียวฮุดเสงตามประวัติที่พ่อของเขาเข้ามาอยู่ในเมืองไทยเป็นรุ่นแรกและเขาจึงได้เกิดในเมืองไทยเป็นชาวจีนรุ่นที่สองว่า เป้าหมายในการดำรงชีวิตของคนกลุ่มนี้จะอยู่ภายใต้บริบทของสังคมไทยและสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมไทยได้มากกว่าชาวจีนรุ่นแรก การตัดสินใจเลือกเป็นคนไทยจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาในอนาคตมากกว่าการเลือกเป็นคนจีนในสังคมไทย อย่างไรก็ตามคนกลุ่มนี้ยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมจีนของตนไว้ในฐานะสมาชิกของครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีน โดยจะเลือกรักษาเอกลักษณ์ที่มีจุดเน้นทางวัฒนธรรมนำเอกลักษณ์ความเป็นไทยเข้ามาผสมผสานกลายเป็นเอกลักษณ์ที่มีองค์ประกอบทั้งไทยและจีนผสมผสานกัน หรือเรียกว่า “ทวิลักษณ์” (Double Identity) ในส่วนเอกลักษณ์ความเป็นจีนได้แก่ การปฏิบัติตามประเพณีและวัฒนธรรมที่เน้นการไหว้เจ้าและบูชาบรรพบุรุษ, ใช้ภาษาจีนภายในครอบครัวและหม่อมมิตรสหายที่มีเชื้อสายจีน, สืบสกุลและนับญาติทางฝ่ายชาย, นิยมอาชีพค้าขาย, บริหารการค้าแบบครอบครัว พ่อเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจมากที่สุด ส่วนเอกลักษณ์ไทยที่ผสมผสานคือ การแต่งกายแบบสากลสมัยนิยม, ปฏิบัติตามประเพณีไทย เช่น ทำบุญที่วัดในวันสำคัญทางศาสนา ทักทายผู้อาวุโสด้วยการยกมือไหว้, ใช้ภาษาไทยและศึกษาภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมสำหรับคนรุ่นใหม่เพื่อผลประโยชน์ในอนาคต และรูปแบบครอบครัวเปลี่ยนเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น¹⁰

⁹ Supang Chantavanich, “From Siamese-Chinese to Chinese-Thai: Political Conditions and Identity Shifts among the Chinese in Thailand” ใน *Ethnic Chinese as Southeast Asians*. (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 1997) ,p.237.

¹⁰ ธมลวรรณ ตั้งวงษ์เจริญ, “เอกลักษณ์ชาติพันธุ์ของคนไทยเชื้อสายจีนในชุมชนอ้อมใหญ่” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชามานุษยวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542), หน้า 159 – 197.

จากการงานการศึกษาที่ได้กล่าวถึงลักษณะความเป็น “จีนสยาม” ข้างต้น ทำให้พอที่จะสรุปลักษณะของความเป็น “จีนสยาม” ในงานการศึกษาเรื่องต่างๆ ดังกล่าว ได้ดังนี้

1. มีเชื้อสายจีน อยู่ในเมืองไทย ใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี
2. มีแบบแผนชีวิต สำนึกทางสังคม ทัศนคติทางการเมืองที่ดำเนินไปพร้อมกับค่านิยมตนเองว่าเป็น “คนไทย” และมีความรักบ้านเกิดเมืองนอน คือ เมืองไทย
3. มีกาลเทศะอันเป็นบุคลิกเฉพาะตัว กล่าวคือ เทศะของจีนสยาม ก็คือ สถานที่ต่าง ๆ ในเมืองไทย และกาละของจีนสยามก็คือ สมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หรือสมัยคณะราษฎร สมัยคณะรัฐประหาร จนมาถึงสมัยแผนพัฒนาและสืบเนื่องมาจนถึงสมัยปัจจุบัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือสมัยประชาธิปไตยของเมืองไทยนั่นเอง
4. อยู่ภายใต้บริบทของสังคมไทย ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมและวัฒนธรรมของไทย รวมไปถึงการปรับตัวตามนโยบายของรัฐบาลไทยได้เป็นอย่างดี และมีความสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมกับกลุ่มคนในสังคมไทยโดยส่วนรวม
5. จะมีการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบจีน โดยจะเลือกอ้างเอกลักษณ์ที่มีจุดเน้นทางวัฒนธรรมและนำเอกลักษณ์ความเป็นไทยเข้ามาผสมผสานกลายเป็นเอกลักษณ์ที่มีองค์ประกอบทั้งไทยและจีนผสมผสานกัน

จากข้อสรุปที่เกิดจากงานการศึกษาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงลักษณะของจีนสยามข้างต้น จะเห็นได้ว่ายังมีลักษณะบางประการที่มีปัญหาในการอธิบายถึงลักษณะจีนสยาม ได้แก่ ในข้อที่หนึ่ง การที่กำหนดให้จีนสยามต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีนั้น ยังเป็นปัญหาอยู่ เนื่องจากอาจจะจะมีผู้ที่เรียกได้ว่ามีลักษณะของความเป็นจีนสยามจำนวนหนึ่งที่มีได้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี เพียงแต่มีความสามารถใช้ภาษาไทยในการสนทนาในชีวิตประจำวันได้เท่านั้น แต่ไม่สามารถที่จะใช้ภาษาไทยในการเขียนหนังสือได้ หรือแม้แต่การใช้ภาษาในการสนทนาจึงอาจจะยังไม่สามารถที่จะสนทนาได้อย่างชัดเจนตามแบบภาษาไทย แต่มีการใช้ภาษาไทยสำเนียงจีน

ข้อที่สองนั้นก็อาจจะสรุปลงไปได้ว่า “จีนสยาม” นั้นจะเป็นผู้ที่มีความรักบ้านเกิดเมืองนอนคือเมืองไทยแต่เพียงประเทศเดียว ซึ่งหมายความว่า จะต้องกำหนดเฉพาะผู้ที่เกิดในเมืองไทยเท่านั้น จึงจะมีลักษณะเป็น “จีนสยาม” แต่มิได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป เพราะยังคงมี “จีนสยาม” ส่วนหนึ่งที่ไม่ได้เกิดในเมืองไทย แต่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยตั้งแต่อายุยังน้อย และอาจจะมีความรักเมืองไทยได้เช่นเดียวกัน และในขณะเดียวกันก็มี “จีนสยาม” ที่มีเมืองไทยเป็นบ้านเกิดและ/หรือเมืองนอน แต่มิได้มีเพียงความรักเมืองไทยเท่านั้น แต่ยังคงมีความรักเมืองจีนที่เป็นประเทศของบรรพบุรุษด้วย

ในข้อที่สามนั้นก็ไม่อาจที่จะใช้คำว่าทะเลของ “จีนสยาม” ครอบคลุมถึงสมัยประชาธิปไตยของเมืองไทยได้ เพราะว่าคำว่า “สมัยประชาธิปไตย” นั้นมีความกว้างและครอบคลุมมาถึงปัจจุบันซึ่งเป็นการใช้คำผิดที่ผิดเวลา เนื่องจากภายหลังจากที่ประเทศสยามได้เปลี่ยนชื่อเป็นประเทศไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงครามแล้ว ก็ไม่น่าจะมีการเรียกผู้ที่มีลักษณะการผสมผสานระหว่างความเป็น “จีน” และความเป็น “ไทย” ว่า “จีนสยาม”

จากข้อสรุปข้างต้นที่ยังคงมีปัญหาดังกล่าวนั้น ทำให้พอที่จะสรุปได้ว่า “จีนสยาม” จะมีลักษณะดังนี้คือ เป็นผู้ที่มีเชื้อสายจีน ที่อยู่ภายใต้บริบทของสังคมไทยในช่วงสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ จนถึงก่อนสมัยที่จะมีการเปลี่ยนแปลงชื่อประเทศในปี พ.ศ.2484 โดยที่จะเป็นชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยและ/หรือลูกหลานในระยะเวลาอันยาวนานพอสมควร จึงทำให้มีปฏิสัมพันธ์กับคนกลุ่มใหญ่ของสังคมก็คือ “คนไทย” จนคนกลุ่มนี้สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร และเรียนรู้พร้อมกับปรับตัวให้เข้ากับการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมไทย กระทั่งมีความผูกพันกับเมืองไทย โดยอาจจะยังคงมีความผูกพันกับเมืองจีนด้วย คนเหล่านี้อาจจะอยู่ในเมืองไทยตลอดไปหรือกลับไปใช้ชีวิตที่บ้านปลายที่เมืองจีนก็ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้ว่าภายหลังจากการเปลี่ยนแปลงชื่อประเทศจากสยามเป็นไทยแล้ว จะไม่เรียกผู้ที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้นว่าเป็น “จีนสยาม” แต่มีคำเรียกลักษณะดังกล่าวแตกต่างไปจากเดิมว่า “จีนไทย” หรือ “คนไทยเชื้อสายจีน” ทั้งนี้เนื่องจากการเปลี่ยนชื่อประเทศ รวมถึงนโยบายของรัฐบาลไทยที่มีต่อชาวจีนในช่วงเวลาดังกล่าวซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากช่วงในเวลาก่อนหน้านั้นแต่อย่างไรก็ตาม อาจจะพอสรุปถึงลักษณะของความเป็น “จีนสยาม” ก่อนการเปลี่ยนชื่อประเทศ และ “จีนไทย” ภายหลังจากการเปลี่ยนชื่อประเทศ ได้ว่า มีเชื้อสายจีน อยู่ภายใต้บริบทของสังคมไทยเป็นระยะเวลาพอสมควร มีปฏิสัมพันธ์กับ “คนไทย” ทำให้สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ และมีการปรับตัวเข้ากับการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมไทย มีความผูกพันกับเมืองไทย แต่ก็อาจจะยังคงความผูกพันกับเมืองจีนเอาไว้ ดังนั้นก็อาจจะเลือกใช้ชีวิตที่บ้านปลายในเมืองไทยหรือเมืองจีนก็ได้ ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นเพียงภาพรวมของความเป็น “จีนสยาม” หรือ “จีนไทย” โดยมีได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้ที่มีเชื้อสายจีนมีการผสมกลมกลืนกับความเป็น “ไทย” แล้ว ทำให้คนเหล่านั้นมีลักษณะของความเป็น “จีนสยาม” หรือ “จีนไทย” เนื่องจากจะมีสาเหตุของการผสมกลมกลืนที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละช่วงเวลาและแต่ละบุคคล

เมื่อกลับมาพิจารณากรณีของ เชี่ยวสุตแสง จากความหมายของคำว่า “อัตลักษณ์” ดังกล่าวข้างต้นทำให้เข้าใจได้ว่า ในการวิเคราะห์ถึง “อัตลักษณ์” ในความเป็น “จีน” และ “ไทย” ของ เชี่ยวสุตแสงก็เท่ากับ เป็นการศึกษาถึงการมองตนเองหรือการที่คนอื่น ๆ มองเชียวสุตแสงจากพฤติกรรมที่เขาได้แสดงออกมามีความเป็น “คนจีน” “คนไทย” หรือเป็นทั้งสองอย่างซึ่งในการศึกษานี้จะใช้คำเรียกคนที่มี “อัตลักษณ์” ทั้งสองอย่างนี้ว่า “จีนสยาม” และจากลักษณะของ “จีนสยาม”

จากงานการศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวเมื่อนำมาวิเคราะห์ถึง “อัตลักษณ์” ของเซียวฮุดเสงแล้วทำให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงน่าจะมีความเป็น “จีนสยาม” มากกว่าความเป็น “จีน” หรือ เป็น “ไทย” เพียงอย่างเดียวหนึ่ง เนื่องจากการที่เซียวฮุดเสงมีฐานะเป็นสมาชิกของสังคมทั้งสอง กล่าวคือเป็นคนเชื้อสายจีนที่เกิดและเติบโตในเมืองไทย ซึ่งตามประวัติของเขาก็คือเขาเป็นคนจีนรุ่นที่สอง จึงทำให้เซียวฮุดเสงสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสังคมไทยได้ดีกว่าคนจีนรุ่นแรกที่จะยังคงลักษณะความเป็น “จีน” เอาไว้มาก

เซียวฮุดเสงจึงมี “อัตลักษณ์” ที่มีลักษณะที่เข้ากับความเป็น “จีนสยาม” ดังจะเห็นได้จาก “กาลเทศะ” ของเซียวฮุดเสงก็เป็นกาลเทศะของ “จีนสยาม” กล่าวคือมีถิ่นฐานและใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทยในช่วงสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และเซียวฮุดเสงก็มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ทำให้เขาสามารถที่จะเป็นนักหนังสือพิมพ์ “ไทย” ที่ได้มีการนิยามตนเองว่าเป็น “คนไทย” โดยการนำเสนอผ่านในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยที่เรียกคนไทยว่า “พวกเรา” เรียกเมืองไทยว่า “เมืองเรา” จากการที่เซียวฮุดเสงมีความผูกพันกับเมืองไทยในฐานะที่ได้อยู่เมืองไทยมาโดยตลอดจึงได้เข้าเป็นสมาชิกของสโมสรสยามจีนางกูร และได้แสดงออกให้เห็นถึงความรักบ้านเกิดเมืองนอนคือเมืองไทย โดยจะเห็นได้จากการที่เขาบอกว่า “ผมจะถอนเสาเรือนไปจากกรุงสยามไม่ได้เป็นอันขาด”¹¹

นอกจากนั้นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ความเป็น “จีนสยาม” ก็คือการที่เซียวฮุดเสงเป็นผู้ที่ตระหนักถึงนโยบายของรัฐบาลไทยเกี่ยวกับ “ชาวจีน” จึงสามารถที่จะปรับตัวเองเข้ากับนโยบายของรัฐบาลไทย ดังเช่น การที่เซียวฮุดเสงได้แสดงให้เห็นว่าเขามีความเข้าใจนโยบายของรัฐบาลไทยที่ไม่ต้องการให้รัฐบาลจีนเข้าแทรกแซงการปกครองของชาวจีนในเมืองไทย เซียวฮุดเสงจึงได้กล่าวยืนยันอยู่โดยตลอดที่จะไม่นำการเมืองจีนเข้ามาก่อให้เกิดความวุ่นวายในเมืองไทย หรือการที่เซียวฮุดเสงได้ไปจดทะเบียนใช้นามสกุลไทยตามพระราชบัญญัตินามสกุล ซึ่งเป็นความแตกต่างกับชาวจีนที่จะยังคงใช้แซ่ตามเดิม นอกจากนั้นเซียวฮุดเสงยังมีการปรับตัวเข้าไปสังคมและวัฒนธรรมไทย ดังจะเห็นได้จากการแต่งกายมีการแต่งกายตามสากลนิยม นิยมใช้ผ้าขาวม้าพาดบ่า มีการแสดงความเคารพตามธรรมเนียมไทยคือ การไหว้¹² และมีการเคี้ยวหมาก¹³

¹¹ หจข. ร.7 รล.19.1/5 “สนทนากับนายเซียวฮุดเสง สิบญฺเฐว เรื่อง ผู้จะไปรับตำแหน่งสถานายกจีนภาคใต้พแนกจัดการชนชาติจีนทั่วไปในต่างประเทศ” พิมพ์ไทย. วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2469.

¹² เรื่องเดียวกัน.

¹³ เรื่องเดียวกัน, “อินเตอรวิวิเสนาบตีจีน คำสนทนากับหัวหน้าคณะกักมึนต้อง นายเซียวฮุดเสงจะไปแปลสนทนายกกระทรวงว่าการชนชาติจีนในต่างประเทศ” กรุงเทพฯ เดลิเมล์. วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2469.

ตามแบบอย่างคนไทย และในครอบครัวของเซียวฮุดเสงเป็นครอบครัวเดี่ยว ที่มีการปฏิบัติทั้งตามประเพณีไทยและประเพณีจีน¹⁴

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ถึงความเป็น “จีนสยาม” ของเซียวฮุดเสงตามลักษณะของ “จีนสยาม” นอกจากนั้นอัตลักษณ์ความเป็น “จีนสยาม” ของเซียวฮุดเสงยังจะเห็นได้จากการที่เซียวฮุดเสงได้มีการแสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของทั้งสองชาติควบคู่กันไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงนั้นได้ตระหนักว่าตนเองเป็นสมาชิกของทั้งสองชาติ ฉะนั้นในการที่จะเคลื่อนไหวใด ๆ ก็จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของชาติทั้งสองเป็นสำคัญ มิใช่คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติใดชาติหนึ่ง หรือแสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวเพื่อชาติใดชาติหนึ่งเท่านั้น

ดังจะเห็นได้ว่าเซียวฮุดเสงจะมีการแสดงบทบาททั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ “จีน” และ “ไทย” ไปพร้อม ๆ กัน กล่าวคือ สำหรับความเป็น “จีน” หรือส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของ “จีน” นั้น ถึงแม้ว่าเซียวฮุดเสงจะมีเชื้อชาติจีนโพ้นทะเล หรือที่เรียกว่า “หัวเฉียว” (Huáqiáo) ที่จะเป็นชาวจีนรุ่นแรกที่อพยพเดินทางเข้าไปอยู่ในต่างแดนก็ตาม แต่เซียวฮุดเสงก็ยังคงมีความผูกพันกับความเป็น “จีน” ที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษทำให้เขายังคงมีฐานะเป็นลูกหลานจีนหรือที่เรียกว่า “หัวอี” (Huáyì) ทำให้เขายังคงมีสำนึกในความเป็น “จีน” ของเขาอยู่ เซียวฮุดเสงจึงได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีน โดย “เริม” จากการให้การสนับสนุนการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองของซุนยัตเซน

การที่เซียวฮุดเสงซึ่งเป็นผู้ที่เกิดและเติบโตภายนอกเมืองจีน และไม่มีพันธะผูกพันอยู่กับเมืองจีน เพราะตามประวัติที่เขากล่าวถึงตนเองนั้นได้บอกว่าครอบครัวของเขาออกจากเมืองจีนมาหลายชั่วอายุคนแล้ว และไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่หรือญาติพี่น้องของเขาในเมืองจีน ซึ่งเห็นได้จากไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับการส่งเงินกลับไปช่วยเหลือถิ่นที่อยู่หรือญาติพี่น้องในเมืองจีน ซึ่งจะแตกต่างจากชาวจีนบางคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในเมืองจีน เนื่องจากชาวจีนเหล่านั้นยังคงมีพันธะผูกพันในเรื่องถิ่นที่อยู่และญาติพี่น้องของตนในเมืองจีน และจะเห็นได้ว่าชาวจีนที่ยังคงมีญาติพี่น้องในเมืองจีนก็มักจะส่งเงินกลับไปให้ความช่วยเหลือญาติพี่น้องของตนในเมืองจีน ดังเช่น จีนฮง หรือเจ็งจื่อหย่ง (ยกอฮงหรือพระอนุชาธิบดีราชินี) หลังจากที่ว่ารวยจากการเป็นเจ้าภาษีอากรในเมืองไทยแล้วก็ได้บริจาคเงินเป็นจำนวนมากช่วยเหลือผู้ที่ประสบอุทกภัยและในการซ่อมแซมเขื่อนป้องกันน้ำท่วมจากแม่น้ำหนานของเมืองแต้จิ๋ว และยังได้ส่งคนไปทำการก่อสร้างขนาดใหญ่ในหมู่บ้านที่ถือกำเนิด และได้สร้างหมู่บ้านใหม่ขึ้นมาเรียกว่า “หมู่บ้านอีหยวน” สร้างบ้านเรือนหลายหลัง มีศาลเจ้า มีบ้านตากอากาศ มีสวนดอกไม้ และมีโรงเรียนสมัยใหม่ที่พร้อม

¹⁴ อมร สีนุญเรือง, หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงอมร สีนุญเรือง, ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพฯ วันอังคารที่ 2 ธันวาคม พ.ศ.2540, หน้า 34.

ด้วยอุปกรณ์ทุกอย่าง ตั้งชื่อว่า “โรงเรียนปทุมชั้นสูง จี้ฮอ หย่ง” รับนักเรียนจากอำเภอต่าง ๆ ในเขต แต่จิว ไม่เก็บค่าเล่าเรียนแต่อย่างใด และให้อยู่กินนอนที่โรงเรียนอีกด้วย โดยค่าใช้จ่ายทั้งหมดเขาเป็นผู้ออก การที่เจิ้งจี้ฮอหย่ง สร้างหมู่บ้านใหม่นี้ก็เพื่อจะได้เลี้ยงดูมารดาผู้ชราของเขา เพราะมารดาของเจิ้งจี้ฮอหย่งนั้นได้แต่งงานสองครั้ง คนตระกูลเดียวกันในหมู่บ้านเดิมจึงไม่ยอมให้มารดาของเขากลับไปอยู่ เขาจึงได้ใช้เงินจำนวนมหาศาลสร้างหมู่บ้านขึ้นใหม่ และเขายังได้บริจาคเงินช่วยเหลือสวัสดิการต่าง ๆ ของท้องถิ่น เช่น ทำถนน สร้างสะพาน อีกด้วย¹⁵

หรือ “เหี้ยกวงเอี่ยม” ที่เป็นชาวจีนโพ้นทะเล ที่เกิดในหมู่บ้านหน้าโปยจิว เขตแต่จิว เมื่อเดินทางเข้ามาทำมาหากินในเมืองไทยจนมีฐานะแล้วก็ได้มีการส่งเงินกลับไปช่วยเหลือถิ่นกำเนิดของตน ดังเช่น เมื่อเขตแต่จิวและซัวเถา เกิดวาทภัยร้ายแรงในปี พ.ศ.2465 ทำให้หมู่บ้านหน้าโปยจิวซึ่งอยู่ในที่ต่ำ ถูกน้ำท่วมอย่างหนัก บ้านเรือนเสียหาย ผู้คนและปศุสัตว์ถูกน้ำท่วมเป็นจำนวนมาก เมื่อเหี้ยกวงเอี่ยม ทราบข่าวนี้ เขาก็รีบเดินทางกลับไปบ้านเกิด เพื่อร่วมดำเนินการช่วยเหลือผู้ประสบภัยและบูรณะหมู่บ้านทันที นอกจากนั้น เหี้ยกวงเอี่ยม ยังได้บริจาคเงินเพื่อนสร้างโรงเรียนชั้นประถมในบ้านเกิด ซึ่งนับว่าเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาให้แก่เด็ก ๆ ผู้ยากไร้ในหมู่บ้านที่ยากจนเป็นอย่างมาก และเหี้ยกวงเอี่ยม ก็ยังคงคอยให้ความช่วยเหลือและติดตามความก้าวหน้าของกิจการทางด้านการศึกษาของเมืองอื่น ๆ ในเขตแต่จิวอีกด้วย โดยได้เป็นกรรมการของโรงเรียนมัธยมแห่งไ้ และโรงเรียนไซกวงในเตี้ยเอี้ย และให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่โรงเรียนต่าง ๆ อีกหลายแห่ง เช่น โรงเรียนมัธยมประจำเขตไซวปัก และโรงเรียนมัธยมไฮปิงในซัวเถา¹⁶ เป็นต้น เมื่อชาวจีนเหล่านี้ยังคงมีพันธะผูกพันในเรื่องถิ่นที่อยู่และญาติพี่น้องในเมืองจีน ทำให้ความผูกพันที่ชาวจีนเหล่านี้ที่มีต่อเมืองจีนนั้นยังคงมีอยู่มาก ชาวจีนเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องสนใจกับการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับเมืองจีน เพราะการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อถิ่นที่อยู่และญาติพี่น้องของเขาได้ จึงไม่แปลกถ้าหากชาวจีนเหล่านี้จะยังคงเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีน

สำหรับเหี้ยวสุดแสงแล้ว เขามีความแตกต่างจากชาวจีนเหล่านี้ เนื่องจากเขามีฐานะเป็นเพียงลูกหลานจีนที่มีได้มีถิ่นที่อยู่หรือญาติพี่น้องในเมืองจีน น่าจะทำให้เขามีพันธะผูกพันที่มีต่อเมืองจีนน้อยกว่าชาวจีนที่ยังคงมีถิ่นที่อยู่ในเมืองจีน ซึ่งน่าจะทำให้เขามีโอกาสกลายเป็น “คนของสังคมใหม่” ที่เขาเข้าไปใช้ชีวิต โดยละทิ้งความเป็น “จีน” ได้ แต่เหี้ยวสุดแสงกลับมิได้เป็นเช่นนั้น

¹⁵ หลินฟง, “เจิ้ง จี้ฮอหย่ง ชาวจีนผู้โด่งดัง ชีวิตและยุคสมัยของท่าน” ใน สุภาวงศ์ จันทวนิช (และคนอื่นๆ). ชาวจีนแต่จิวในประเทศไทยและในภูมิภาคอื่นๆ พิมพ์ครั้งที่สอง ทำเรือซานโกว ค.ศ.1860-1949 (พ.ศ.2403-2492). (กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.), หน้า 311 - 312.

¹⁶ อัมพร เอี่ยมสุรีย์, แปลโดย ดร.เสาวคนธ์ รัตนวิจิตราศิลป์, รักชาติยิ่งชีพ : ชีวิตประวัติเหี้ยกวงเอี่ยม. (กรุงเทพฯ : มีเดีย เพลส, 2537), หน้า 54 - 55 และ 82.

เขายังคงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีนอย่างมาก ซึ่งทั้งนี้อาจจะเกิดจากภูมิหลังทางครอบครัวของเขา ถ้าประวัติที่เขาได้กล่าวถึงตัวเขาเองในหนังสือพิมพ์จีนในสยามวารศัพท์เป็น “ความจริง” ถึงแม้เรื่องราวของการต่อสู้ของบรรพบุรุษของเขาเพื่อปกป้องแผ่นดินจีนจากการรุกรานของแมนจูจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาเป็นเวลานานแล้ว แต่เรื่องราวต่าง ๆ ของบรรพบุรุษก็อาจจะอยู่ในความทรงจำเพราะเป็นเรื่องที่เล่าสืบทอดกันมาภายในครอบครัว และเมื่อได้รับการกระตุ้นจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในเมืองจีน จากความตกต่ำของเมืองจีนที่ถูกต่างชาติรุกราน เนื่องจากการปกครองที่ล้มเหลวของราชวงศ์ชิงที่เป็นแมนจู จึงเกิดกระแสของความต้องการขับไล่แมนจู เพื่อให้ “ชาวจีน” ปกครองเมืองจีน อาจจะทำให้เชียวฮุดเสงเกิดความสำนึกในหน้าที่ที่บรรพบุรุษของตนได้กระทำมาจึงต้องการที่จะดำเนินการตามแนวทางของบรรพบุรุษคือการโค่นล้มราชวงศ์ชิง และให้ชาวจีนได้ทำการปกครองเมืองจีน

ประวัติของบรรพบุรุษคงมิใช่สาเหตุหลักหรือสาเหตุเดียวที่ทำให้เชียวฮุดเสงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีนเพื่อโค่นล้มราชวงศ์ชิง แต่คงจะต้องมีสาเหตุอื่นประกอบด้วย ที่ทำให้เชียวฮุดเสงเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในเมืองจีน ซึ่งสาเหตุอื่น ๆ ก็น่าจะเกิดจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองของซุนยัตเซนเพื่อโค่นล้มราชวงศ์ชิงนั้น เป็นการเคลื่อนไหวของ “สามัญชน” เพื่อโค่นล้มระบอบกษัตริย์ และจะจัดให้มีการปกครองโดยสามัญชน และเปิดโอกาสให้สามัญชน “จีน” ทั่วโลกสามารถที่จะเข้าร่วมการเคลื่อนไหวในครั้งนี้ได้ ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่เชียวฮุดเสงซึ่งเป็นสามัญชนคนหนึ่ง ที่เป็นผู้มีความรู้และอาจจะต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวทางการเมืองอยู่แล้ว ได้มีที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวทางการเมืองของซุนยัตเซนได้อย่างเต็มที่ และการที่เชียวฮุดเสง “เลือก” ที่จะให้การสนับสนุนการเคลื่อนไหวทางการเมืองของซุนยัตเซนนั้นก็คงจะมีไม่เพียงแต่การเคลื่อนไหวนี้เปิดโอกาสให้กับสามัญชนจีนทั่วโลกเท่านั้น เพราะในขณะนั้นรัฐบาลราชวงศ์ชิงเองก็ต้องการการสนับสนุนทางการเมืองและเศรษฐกิจจากสามัญชนจีนเช่นกัน แต่การให้การสนับสนุนซุนยัตเซนของเชียวฮุดเสงคงจะเกิดจากการที่เชียวฮุดเสงมีอุดมการณ์ทางการเมืองที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ทางการเมืองของซุนยัตเซนที่สนับสนุนการปกครองแบบ “ประชาธิปไตย”

แนวความคิดทางการเมืองของเชียวฮุดเสงที่สนับสนุนการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้น จะเห็นได้จากตลอดระยะเวลาที่เชียวฮุดเสงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองจีน เชียวฮุดเสงจะให้การสนับสนุนกลุ่มที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแบบประชาธิปไตยมาโดยตลอด นับตั้งแต่การให้การสนับสนุนกลุ่มการเมืองของซุนยัตเซนจนกระทั่งสามารถจัดตั้งรัฐบาลที่มีการปกครองแบบสาธารณรัฐได้ และเมื่อเกิดการแตกแยกทางการเมืองภายในจีน เชียวฮุดเสงเลือกที่จะให้การสนับสนุนฝ่ายของซุนยัตเซนและพรรคก๊กมินตั๋ง ซึ่งเป็นฝ่ายที่ต้องการให้มีการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐ ซึ่งปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของประชาชน แทนที่จะเป็นฝ่ายของหยวนซื่อไช่ที่มีแนวโน้ม

ที่ต้องการอำนาจเด็ดขาดตามระบอบราชาธิปไตย ซึ่งเซียวฮุดเสงจะให้การสนับสนุนฝ่ายก๊กมินตั๋งไปโดยตลอด ไม่ว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในจีนอย่างไรก็ตาม จนในที่สุดเมื่อก๊กมินตั๋งได้เกิดการแตกแยกกันเอง ในสมัยที่เจียงไคเช็คขึ้นเป็นผู้นำ โดยเซียวฮุดเสงหันไปให้การสนับสนุนฝ่ายพรรคของก๊กมินตั๋งที่มีแนวความคิดเป็นประชาธิปไตยแทนที่จะเป็นฝ่ายศูนย์กลางที่อาจจะมียอำนาจมากกว่าของเจียงไคเช็คแต่แสดงออกให้เห็นถึงการใช้อำนาจแบบเผด็จการ จึงทำให้เห็นถึงแนวคิดของเซียวฮุดเสงได้ว่า เขาเป็นผู้นิยมการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย เพราะจากการให้การสนับสนุนการเคลื่อนไหวทางการเมืองในจีนของเซียวฮุดเสงนั้น ทำให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงนั้นจะให้การสนับสนุนฝ่ายที่นิยมการปกครองที่พึงเสียงประชาชนส่วนใหญ่ ก็คือการสนับสนุนการปกครองแบบสาธารณรัฐมาโดยตลอด จึงทำให้สันนิษฐานได้ว่าเซียวฮุดเสงเป็นผู้ที่มีแนวความคิดนิยมระบอบการปกครองประชาธิปไตย

นอกจากนั้นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงเป็นผู้ที่มีแนวความคิดทางการเมืองแบบประชาธิปไตยนั้นมิใช่มีเพียงแต่การให้การสนับสนุนกลุ่มการเมืองในเมืองจีนเท่านั้น แต่ยังจะเห็นได้จากเมื่อเมืองไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 เซียวฮุดเสงแม้ว่าจะดำรงตำแหน่งทางการเมืองในจีนแต่ก็ยังได้โทรเลขมาแสดงความยินดีต่อการปฏิวัติของคณะราษฎร¹⁷ และยังได้มีโทรเลขเข้ามากราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ เพื่อแสดงความชื่นชมยินดีที่ทรงพระมหากรุณาพระราชทานรัฐธรรมนูญแก่ประชาชนชาวไทย¹⁸ ทำให้เมืองไทยได้มีการปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นรูปแบบการปกครองที่เซียวฮุดเสงให้การสนับสนุนมาโดยตลอด

ดังนั้นจากทั้งประวัติของบรรพบุรุษของเซียวฮุดเสง และการเคลื่อนไหวทางการเมืองของซุนยัตเซนที่เปิดโอกาสให้สามัญชนจีนทั่วโลกมีโอกาสที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทั้งในการดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครอง และถ้าการเคลื่อนไหวประสบความสำเร็จ สามัญชนจีนเหล่านั้นยังจะมีโอกาสที่จะได้รับตำแหน่งทางการเมือง เนื่องจากรูปแบบการปกครองที่ซุนยัตเซนจะนำมาใช้กับการปกครองเมืองจีนก็คือการปกครองแบบสาธารณรัฐที่ทุกคนมีสิทธิ "เท่าเทียม" กัน เพราะฉะนั้นสามัญชนธรรมดาที่มีโอกาสที่จะทำหน้าที่บริหารปกครองประเทศได้ ทำให้เซียวฮุดเสงก็มีโอกาสที่จะได้รับตำแหน่งทางการเมืองด้วยเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นการที่อุดมการณ์ทางการเมืองของเซียวฮุดเสงมีความสอดคล้องกับอุดมการณ์ทางการเมืองของซุนยัตเซน จึงทำให้เซียวฮุดเสงได้ "เริ่ม" เข้าไปเกี่ยวข้องกับเคลื่อนไหวทางการเมืองในเมืองจีน

¹⁷ "คำไว้อาลัยของนายพลตรี พระยาพลพลพยุหเสนา" ใน หนังสืออุทิศในงานฌาปนกิจศพ นายเซียวฮุดเสง สิบญี่เรื่อง ณ เมรุวัดแก้วแจ่มฟ้า วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2482 .

¹⁸ "คำไว้อาลัยของหลวงประดิษฐมนูธรรม" ใน เรื่องเดียวกัน.

นอกจากเซียวฮุดเสงจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองภายในของจีน โดยการให้การสนับสนุนกลุ่มการเมืองภายในจีนแล้ว เซียวฮุดเสงยังเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในเมืองจีนใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับ "อิสรภาพ" หรือ "เอกราช" ของเมืองจีน เพื่อให้เมืองจีนรอดพ้นจากการรุกรานของต่างชาติ จะเห็นได้จากการเป็น "ผู้นำ" ในการชักชวนให้ชาวจีนปิดสินค้าญี่ปุ่นหรือการแสดง การต่อต้านอังกฤษก็ล้วนแล้วแต่เป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดจากการที่ชาติเหล่านั้นได้พยายามที่จะรุกรานเมืองจีนทั้งสิ้น ซึ่งถ้าชาวจีนไม่ทำการตอบโต้ใด ๆ ก็อาจจะส่งผลให้ต่างชาติทำการรุกรานจีน มากยิ่งขึ้นและอาจนำไปสู่การสูญเสียเอกราชก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เซียวฮุดเสงที่ยังคงมี สำนึกในฐานะที่เขาเป็นลูกหลานจีน จึงได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวในการสนับสนุนการ แสดงออกเพื่อตอบโต้การรุกรานจีนของต่างชาติ เพื่อที่จะธำรงรักษาความเป็น "เอกราช" ของจีน เอาไว้ให้ได้

จากการที่เซียวฮุดเสงเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองในจีนไม่ว่าจะเป็นการเมืองภายในหรือ การเมืองระหว่างประเทศก็ตาม ก็เนื่องมาจากการที่เซียวฮุดเสงยังคงมีสำนึกในความเป็น "จีน" ของเขาอยู่ถึงแม้ว่าเขาจะมีได้เกิดและอยู่อาศัยในเมืองจีนก็ตาม ซึ่งสำนึกดังกล่าวนี้ของเซียวฮุด เสงน่าจะเกิดจากการอบรมสั่งสอนภายในครอบครัวของเขา ซึ่งน่าจะยังคงรักษาขนบธรรมเนียม ประเพณีแบบจีนเอาไว้เนื่องจากการที่ครอบครัวของเซียวฮุดเสงนั้นอพยพมาจากมณฑลฮกเกี้ยนซึ่งเป็น เขตที่มีชุมชนชาวจีนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น จึงทำให้ครอบครัวของเซียวฮุดเสงยังสามารถรักษา ขนบธรรมเนียมประเพณีแบบจีนไว้ได้แม้ว่าจะอพยพออกจากเมืองจีนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จะเห็นได้ จากการที่มารดาของเขาเป็นคนที่เคร่งในขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นอย่างมาก เมื่อถึงวันสำคัญต่าง ๆ เช่น สารทขนมเทียน สารทขนมจ้าง ชิคบ้วยบัว ก็จะมีการปฏิบัติตามพิธีในวันสำคัญนั้น ๆ¹⁹ และ ถ้ามีการเล่าถึงประวัติของบรรพบุรุษตามที่เซียวฮุดเสงกล่าวจริง ก็แสดงให้เห็นว่าครอบครัวของ เซียวฮุดเสงยังคงพยายามที่จะรักษาความสืบเนื่องในความเป็น "จีน" และความผูกพันที่มีต่อเมือง จีนเอาไว้ จึงได้ถ่ายทอดเรื่องราวการต่อสู้ของบรรพบุรุษที่มีเป็น "จีน" ให้ลูกหลานฟัง ทำให้ เซียวฮุดเสงยังคงสำนึกในการที่ เป็นผู้สืบเชื้อสาย "จีน" อยู่

นอกจากนั้นสิ่งที่ทำให้เขายังคงมีสำนึกในความเป็น "จีน" ก็น่าจะเกิดจากการที่เขา สามารถ "ใช้" ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี ซึ่งถึงแม้จะขาดหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับการได้รับการ ศึกษาของเซียวฮุดเสงทำให้ไม่อาจสรุปได้อย่างแน่ชัดว่าเซียวฮุดเสงได้รับการศึกษาแบบใด แต่จาก การที่เขาสามารถที่จะใช้ภาษาจีนได้เป็นอย่างดีทั้งในการออกหนังสือพิมพ์และการเจรจากับผู้แทน ชาวจีนที่เดินทางมาในเมืองไทยและการได้เข้าไปรับตำแหน่งทางการเมืองในเมืองจีนนั้น ก็พอ จะทำให้สันนิษฐานได้ว่าเซียวฮุดเสงจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนเป็นอย่างดี ซึ่งอาจจะเกิด

¹⁹ อมร สิบญะเรือง, หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงอมร สิบญะเรือง. หน้า 34.

จากการได้รับการศึกษาที่มะละกา เช่นเดียวกับกับเซียวของฮ้วน ซึ่งเป็นหลานของเซียวสุดแสง จึงทำให้เซียวสุดแสงสามารถใช้ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี ซึ่งคงจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เซียวสุดแสงยังคงมีสำนึกในความเป็น “จีน” ของเขา ดังที่ฮั่วไต้ก๊กราชทูตจีนประจำฝรั่งเศสที่เดินทางเข้ามาเมืองไทย ได้กล่าวในที่ประชุมชาวจีนถึงการที่จะไม่ให้ลูกหลานจีนลืมความเป็นจีนไว้ว่า “ให้ตั้งโรงเรียนสอนภาษาจีนขึ้นในเมืองไทยให้แพร่หลายมากขึ้น เมื่อบุตรหลานจีนได้เรียนรู้ภาษาจีนก็จะทำให้ไม่ลืมชาติจีน”²⁰ และการที่เซียวสุดแสงยังคงใช้ “ชื่อแซ่” แบบจีนก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขายังคงมีสำนึกในความเป็นคนจีนคนหนึ่งอีกด้วย

จากเหตุผลทั้งหมดที่น่าจะเป็นเหตุผลที่ทำให้เซียวสุดแสงยังคงมีสำนึกในความเป็นจีนนั้น จึงทำให้เซียวสุดแสงพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือกิจการต่าง ๆ ในเมืองจีน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองจีนทั้งการเมืองภายใน และการให้ความช่วยเหลือเพื่อตอบโต้ต่างชาติที่เข้ามารุกรานเมืองจีนเพื่อธำรงรักษาไว้ซึ่งเอกราชและความอยู่รอดปลอดภัยของเมืองจีน

แต่อย่างไรก็ตาม เซียวสุดแสงก็มิได้แสดงออกถึงความต้องการที่จะรักษาผลประโยชน์ของชาติจีนแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น จากบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวสุดแสงยังแสดงให้เห็นว่าเซียวสุดแสงยังคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติไทยด้วย ดังนั้นจึงทำให้เซียวสุดแสงไม่เพียงแต่มีอัตลักษณ์ของความเป็น “จีน” เท่านั้น แต่เซียวสุดแสงยังมีอัตลักษณ์ของความเป็น “ไทย” ด้วย

สำหรับอัตลักษณ์ความเป็น “ไทย” หรือ “สยาม” นั้น เซียวสุดแสงได้แสดงผ่านบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองในหลายลักษณะด้วยกัน กล่าวคือ เซียวสุดแสงแม้ว่าจะเป็นผู้ที่นิยมการปกครองแบบประชาธิปไตย แต่เมื่อเขาเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองไทย เขาก็ตระหนักดีถึงความไม่พอพระทัยของพระมหากษัตริย์ไทยที่มีต่อระบบการปกครองระบอบประชาธิปไตยตามแบบการปกครองแบบสาธารณรัฐของจีน เซียวสุดแสงจึงได้แสดงให้เห็นถึงการที่เขาจะไม่เป็นผู้นำการเมืองจีนเข้ามาสร้างความวุ่นวายให้กับเมืองไทยอยู่โดยตลอด ทั้งในเรื่องของการแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทยของรัฐบาลจีน และการนำระบบการเมืองการปกครองของจีนที่แตกต่างกับระบบการเมืองของไทยเข้ามาเผยแพร่ภายในเมืองไทย โดยเซียวสุดแสงได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเขาว่า “ไม่ควรที่จะกล่าวถึงระบบการเมืองการปกครองในรูปแบบอื่นในเมืองไทย เพราะระบบการเมืองของไทยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขก็ปกครองเมืองไทยได้อย่างสงบเรียบร้อยดีอยู่แล้ว”²¹ เนื่องจากเซียวสุดแสงได้ตระหนักดีถึงนโยบายของรัฐบาลไทยที่ไม่ต้องการให้รัฐบาลจีนเข้ามาแทรกแซงการปกครองคนจีนในเมืองไทย และไม่ต้องการที่จะให้มี

²⁰ หจข. ร.6 น.25/33 รายงานหลวงธรณีนฤเบศร์ถึงเจ้าพระยามรราช, ลงวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ.2455.

²¹ “โปรตินิกเลขา เรื่อง ปาติเมนต์ในตะวันออก” จีนในสยามวารศัพท์, วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2457.

การเผยแพร่แนวความคิดทางการเมืองในรูปแบบอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงก็ได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของ "ไทย" เป็นสำคัญด้วย ซึ่งจะแตกต่างจากชาวจีนบางกลุ่มที่มีความต้องการจะให้รัฐบาลจีนเข้ามาปกครองจีนในเมืองไทย โดยการมีจดหมายถึงรัฐบาลจีนกล่าวถึงการปกครองชาวจีนของรัฐบาลไทยว่า รัฐบาลไทยได้กดขี่ข่มเหงชาวจีน ดังเช่นในเรื่องการเก็บเงินค่าราชการเพิ่มขึ้นจากชาวจีนในปี ร.ศ.129 (พ.ศ.2453) ก็ได้มีชาวจีนเขียนจดหมายกล่าวหาว่ารัฐบาลไทยรังแกชาวจีน การเก็บเงินเพิ่มขึ้นอย่างมากทำให้ชาวจีนได้รับความเดือดร้อน เพื่อต้องการให้รัฐบาลจีนเจรจาขอตั้งกงสุลจีนในเมืองไทย เพื่อให้ชาวจีนไม่ต้องอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลไทย เซียวฮุดเสงจึงได้แสดงบทบาทในการเป็น "คนกลาง" เพื่อชี้แจงให้รัฐบาลจีนเข้าใจว่ารัฐบาลไทยมิได้รังแกชาวจีน เพราะการเก็บเงินค่าราชการที่เก็บเพิ่มขึ้นนี้ รัฐบาลไทยเก็บเพิ่มขึ้นอย่างเท่าเทียมกันกับคนทุกชาติในเอเชีย รวมถึงคนไทยก็ต้องเสียเงินในอัตราที่เท่าเทียมกัน เพื่อแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไทยก็ปกครองชาวจีนเสมือนเป็น "คนไทย" คนหนึ่ง ฉะนั้นไม่จำเป็นที่รัฐบาลจีนจะต้องเข้ามาแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทย

นอกจากนั้นเซียวฮุดเสงยังได้แสดงออกถึงความเคารพต่อระบบการปกครองราชาธิปไตยของไทย โดยผ่านการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดตามระบบการปกครองของไทย ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ สวรรคต หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงได้นำเสนอข่าวและบทความต่าง ๆ เป็นจำนวนมากเพื่อยกย่องเชิดชูพระเกียรติประวัติของพระองค์ รวมถึงมีการเชิญชวนให้ประชาชนในเมืองไทยไม่ว่าจะเป็นชาติอะไรให้ร่วมไว้อาลัยและแสดงความจงรักภักดีที่มีต่อพระองค์ นอกจากนี้ในวันครบรอบวันสวรรคตของพระองค์ในแต่ละปี หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็จะนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพระราชพิธีที่จัดขึ้นในวันนั้นและเชิญชวนให้ประชาชนระลึกถึงพระเกียรติคุณของพระองค์ที่มีต่อประชาชนและต่อชาติบ้านเมือง และในช่วงที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ สวรรคตนั้น แม้ว่าหนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงจะแสดงให้เห็นถึงความเศร้าโศกที่มีต่อการสวรรคตของพระองค์ แต่เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้เสด็จขึ้นครองราชย์ หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็แสดงความชื่นชมยินดีต่อการขึ้นครองราชย์ของพระองค์ และเชิญชวนให้ประชาชนร่วมกันถวายความจงรักภักดี รวมถึงเซียวฮุดเสงก็ได้เป็นผู้นำคณะ "จีนสยาม" เข้าเฝ้าเพื่อถวายความจงรักภักดีด้วยตนเองอีกด้วย และในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ และสมเด็จพระบรมราชชนนีในทุกปี หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็จะลงคำถวายพระพรไชยมงคล ซึ่งเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่เซียวฮุดเสงมีต่อพระมหากษัตริย์ไทย

นอกจากการแสดงออกถึงความจงรักภักดีดังกล่าวของเซียวฮุดเสงแล้ว เซียวฮุดเสงยังได้ให้ความช่วยเหลือในการรักษาเกียรติภูมิของสถาบันกษัตริย์ของไทย เมื่อสถาบันกษัตริย์ของไทยได้รับการกล่าวถึงในทางที่ไม่ดีจากหนังสือพิมพ์จีนที่พิมพ์เผยแพร่อยู่ภายนอกเมืองไทย

เซียวฮุดเสงก็ได้ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลไทยในการส่งจดหมายและเขียนบทความเพื่อตำหนิหนังสือพิมพ์ดังกล่าว และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสถาบันกษัตริย์ของไทย

เซียวฮุดเสงยังทำหน้าที่ของ “คนไทย” คนหนึ่งโดยการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่จะก่อให้เกิดประโยชน์กับการพัฒนาเมืองไทย ทั้งการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางสังคม โดยการเสนอข่าวและบทความ เพื่อกระตุ้นให้ช่วยกันกำจัดสิ่งที่เป็นสาเหตุบ่อนทำลายความก้าวหน้าของสังคมไทย ทั้งการพนัน ชองโสเภณี และโจรผู้ร้าย และยังได้ช่วยกระตุ้นให้เกิดการสร้างเสริมความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุ ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือการสนับสนุนการสร้างเรือรบของรัฐบาลไทย และเซียวฮุดเสงยังได้เป็นสื่อกลางในการสร้างความเข้าใจระหว่างรัฐบาลไทยกับประชาชนในเรื่องที่รัฐบาลไทยจำเป็นต้องเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 1 กับฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีอังกฤษและฝรั่งเศส เป็นผู้นำ ซึ่ง “คนไทย” จำนวนไม่น้อยยังคงมีความไม่พอใจชาติทั้งสองที่มาแย่งชิงดินแดนของไทย หนังสือพิมพ์ของเซียวฮุดเสงก็ได้พยายามแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นของรัฐบาลไทยที่จะต้องเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายดังกล่าว เพื่อประโยชน์สูงสุดที่จะเกิดกับเมืองไทย ซึ่งจากการแสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวของเซียวฮุดเสงดังกล่าวนั้น แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงคำนึงถึงผลประโยชน์ของ “ชาติไทย”

นอกจากการที่เซียวฮุดเสงจะได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวผ่านหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยของเขาที่จะแสดงให้เห็นว่าเขามีความเป็น “คนไทย” ที่พึงจะส่งเสริมและรักษาผลประโยชน์ของชาติไทยคนหนึ่งแล้ว เซียวฮุดเสงยังได้แสดงให้เห็นว่าเขาได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของทั้ง “คนไทย” และ “คนจีน” ควบคู่กันไป ที่ในการศึกษานี้เรียกว่าเซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ของความ เป็น “จีนสยาม” จากการที่เซียวฮุดเสงแสดงให้เห็นถึงความต้องการให้คนไทยและคนจีนสามารถอยู่ร่วมกันได้ในสังคม มีต้องการให้มีการแบ่งแยกไทย – จีน ออกจากกัน ซึ่งสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการของเซียวฮุดเสงได้อย่างชัดเจน นอกจากการตอบโต้กับ “อัสวพาหุ” และ “คนไทย” คนอื่นๆ ผ่านทางหนังสือพิมพ์ที่แสดงให้เห็นว่าเขาต้องการให้เกิดกระแสการต่อต้านและการผลักดันคนจีนออกจากสังคมไทยแล้ว ยังเห็นได้จากการที่เซียวฮุดเสงส่งเสริมให้โรงเรียนจีน ที่เขาเป็นผู้จัดการคือ “โรงเรียนชินหิมิน” มีการสอนภาษาไทยให้กับลูกหลานจีน โดยการให้ครูไทยเข้ามาสอนหนังสือ ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2461 ที่โรงเรียนราษฎร์หมายรวมถึงโรงเรียนจีนด้วย ต้องมีการจัดการสอนนักเรียนให้อ่าน เขียน และเข้าใจภาษาไทยได้คล่องแคล่วพอสมควร²² แต่จากการดำเนินการดังกล่าวของเซียวฮุดเสง ทำให้เซียวฮุดเสงได้รับการต่อต้านจากผู้ปกครองและกรรมการของโรงเรียน เนื่องไม่ต้องการที่จะให้ลูกหลานจีนเรียนภาษาไทย เพราะอาจจะทำให้มีความเป็น “ไทย” มากกว่าความเป็น “จีน” แต่เซียวฮุดเสงก็ได้พยายามชี้

²² พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ ๒๔๖๑. ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 31 มิถุนายน 2461, หน้า14.

แจ้งให้ผู้ปกครองนักเรียนเข้าใจว่าเมื่อลูกหลานตนอยู่ในเมืองไทยก็ควรที่เรียนรู้ภาษาไทย²³ ทั้งนี้คงจะเนื่องจากการที่เซียวฮุดเสงต้องการที่จะให้ลูกหลานจีนสามารถอยู่ร่วมกับคนไทยภายในเมืองไทยได้อย่างราบรื่น ไม่ถูกแบ่งแยกออกจากสังคมไทย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงมีความต้องการที่จะให้คนจีนอยู่ในเมืองไทยร่วมกับคนไทยได้อย่างราบรื่น และเซียวฮุดเสงมิได้ต้องการที่จะธำรงรักษาแต่เอกลักษณ์ความเป็น "จีน" ของเด็กจีนโดยการจำกัดให้เด็กเรียนแต่ภาษาจีนเท่านั้น แต่เซียวฮุดเสงยังสนับสนุนให้เด็กจีนได้เรียนหนังสือไทย ซึ่งเท่ากับว่าเซียวฮุดเสงก็มีได้กีดกันการที่เด็กจีนจะได้รับการ "ผสมกลมกลืน" กับความเป็น "ไทย" การปฏิบัติดังกล่าวของเซียวฮุดเสงนั้นยังแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงยินยอมปฏิบัติตามพระบรมราชาบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่ต้องการให้คนจีนโดยเฉพาะลูกหลานจีน หรือ "คนไทยผสม" ผสมกลมกลืนกับความเป็นไทย ซึ่งพระองค์ให้ความสำคัญกับการแสดงออกถึงความเป็นไทยที่การใช้ภาษา โดยที่พระองค์มีพระราชดำรัสว่า "'ใครพูดภาษาใด ก็แปลว่าเป็นชาตินั้น เพราะการพูดภาษาใดแปลว่าปลงใจจงรักภักดีต่อชาตินั้นโดยจริงใจ...'"²⁴ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงสามารถปรับตัวเข้ากับนโยบายของรัฐบาลไทยได้เป็นอย่างดี

จากบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงในเมืองไทยดังกล่าวนี้ ได้แสดงให้เห็นถึงอัตลักษณ์ความเป็น "ไทย" ของเซียวฮุดเสงที่มีพฤติกรรมและแนวความคิดที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติไทยและคนไทย เช่นเดียวกับการคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติจีนและคนจีน ด้วยเหตุที่เซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ในความเป็น "ไทย" ด้วยนี้เองที่อาจจะป็นสาเหตุที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงให้ความเมตตาและความไว้วางพระราชหฤทัยต่อเซียวฮุดเสง ดังจะเห็นได้ว่าแม้ว่าเซียวฮุดเสงจะได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองจีนอยู่หลายครั้งก็ตาม กรณีที่น่าสนใจก็คือ การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ และสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเทวะวงศ์วโรปการ ได้สันนิษฐานว่าการเผยแพร่แนวความคิดทางการเมืองและการเคลื่อนไหวบางประการของเซียวฮุดเสงนั้นได้มีผลต่อแนวความคิดในการเคลื่อนไหวเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองในเมืองไทยของคณะ ร.ศ.130 ดังนั้นสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเทวะวงศ์วโรปการ ได้นำความกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เพื่อให้เนรเทศเซียวฮุดเสง แต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงวินิจฉัยว่าเซียวฮุดเสงนั้น "...แท้จริงก็เป็นจริงแต่โดยอาชีวะเท่านั้น กล่าวคือ หาเลี้ยงชีพโดยการเปนหัวหน้าเก๊กเหม็ง แต่ส่วนตัวนั้นมิได้รู้ตนว่าเป็นจีนเลย ทั้งไม่มีเยื่อใยจริงจังอย่างใด

²³ หจข. ร.6 บ.13/2 คำแปลหนังสือพิมพ์ตงฮั้วมั้งป้อ เรื่อง "ถ้อยคำของนายเซียวฮุดเสง ซึ่งหาจากับกรรมการแลนักเรียน" วันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ.2461.

²⁴ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, ความเห็น 10 เรื่องของอัครพยาน. (จัดพิมพ์โดยหนังสือพิมพ์ไทย, 2458), หน้า 47.

ในเมืองจีนแม้แต่อย่างเดียว บ้านก็ไม่มี ทรัพย์สมบัติก็ไม่มี ภรรยาก็เป็นไทยแท้ๆ เพราะฉะนั้นถ้าถูกเนรเทศไปจากเมืองไทยอย่างไร ก็ต้องเดือดร้อนอย่างที่สุด”²⁵

เหตุที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงรักพระทัยเชื่อในตัวเซียวฮุดเสงเพราะได้ทรงรับการพิสูจน์มาเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า บุคคลผู้นี้ได้ยอมปฏิบัติตามกระแสพระบรมราชโองการทุกประการ นับแต่ที่ทางรัฐบาลไทยให้เซียวฮุดเสงสืบข่าวและรายงานความเคลื่อนไหวทางเมืองจีนสมัยปฏิวัติ ซึ่งเซียวฮุดเสงก็ปฏิบัติตามเป็นอย่างดี หรือในคราวกบฏ ร.ศ.130 เซียวฮุดเสงก็ได้ลงบทความไปในทางที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจรัฐบาลในทางที่ดีขึ้น เป็นต้น ดังนั้นจากการที่เซียวฮุดเสงได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวที่แสดงให้เห็นว่าเขามีความโอนอ่อนต่ออำนาจรัฐของไทย จึงทำให้เขาได้รับความไว้วางใจจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทำให้แม้ว่าเซียวฮุดเสงจะผลักดันการเคลื่อนไหวของชาวจีนที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายหลายครั้ง แต่เขาก็มิได้รับการลงโทษที่รุนแรงแต่อย่างใดในรัชสมัยพระองค์

ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ แม้ว่าเซียวฮุดเสงจะมีได้มีการออกหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาไทยแล้วก็ตาม แต่เซียวฮุดเสงก็ยังได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยโดยผ่านการนำเสนอในหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาจีน เช่น การลงข่าวเกี่ยวกับวันจักรี ในหนังสือพิมพ์ฮั่วเซียมซินโป ฉบับวันที่ 4 เมษายน พ.ศ.2471 มีใจความสำคัญว่า

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวไว้นานแล้วว่า จีนกับสยามทั้ง ๒ ชาตินี้ ถ้าจะพูดกันตามพงศาวดารก็ดี หรือปรากฏในการค้นคว้าสืบสวนจากความจริงก็ดี คงปรากฏว่ามีเลือดสายโลหิตผสมปนกันอยู่ เหมือนดังเช่นพี่น้องกันแท้ ๆ ก็ว่าได้ ที่ถูกไม่ควรเห็นว่าเขาเป็นเขาเราเป็นเราเลย และต่างก็ไม่ควรที่จะมาทำกำแพงอันสูงกีดกันความสัมพันธ์ระหว่างชนชาติทั้งสองนี้เสีย และนำมาซึ่งการเข้าใจผิดต่าง ๆ นานา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เคยได้มีพระกระแสรับสั่งว่าพระองค์ท่านเองแท้จริงก็มีเลือดจีนปนอยู่ด้วยเหมือนกัน นี่แหละ แสดงให้เห็นว่าพระองค์ท่านกับชาติจีนก็ทรงมีการเกี่ยวดองอยู่ด้วยไม่น้อยเหมือนกัน และทั้งแสดงให้เห็นว่าชาติกำเนิดของจีนกับสยามก็มีการเกี่ยวดองซึ่งกันและกันไม่น้อยด้วย พวกเราชาวจีนในสยามทั้งหลายเอ๋ย พวกเราจงลองมองดูในร่างกายของตัวเองที่หรือว่ามีเลือดไทยปนอยู่ด้วยหรือเปล่า ในที่สุดนี้พวกเรามีความเกี่ยวดองในระหว่างชาติกำเนิดของของราษฎรชาวสยามบ้างหรือเปล่า ที่จริงพวกเราทั้งหลายต่างก็มีเลือดปนปนกันอยู่ในระหว่างคนไทยทั้งนั้น ฉะนั้นพวกเราจะต้องทำอย่างไรจึงจะ

²⁵ หจข. ร.6 น.25/10 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงตอบกรมพระเทวะวงษ์วโรปการ, ลงวันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2458.

เรียกว่ารักใคร่พี่น้องของเรา—คือรักใคร่พลเมืองชาวสยาม และพวกเราจะต้องทำ
อย่างไรต่อพวกพี่น้องของเรา ขออวยพรให้พลเมืองชาวสยามเจริญ ... เพราะ
ฉะนั้น ในวันที่ระลึกมหากษัตริย์ครั้งนี้ พวกเราผู้ที่อยู่อาศัยในประเทศสยามก็นับเป็น
จำนวนตั้งล้านคน ควรนึกถึงการร่วมสายโลหิตเดียวกันบ้าง และรักกันอย่างฉันท์
ญาติ แล้วจึงเปล่งเสียงร่ำร้องพร้อมกันกับชนชาติสยามว่า ชาตีสยามจงเจริญยิ่ง
ยืนนาน²⁶

ซึ่งการนำเสนอบทความดังกล่าวเป็นที่พอพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ เป็น
อย่างมาก เพราะมีเพียงหนังสือพิมพ์ที่เป็นภาษาจีนของเซียวสุดแสงเพียงฉบับเดียวเท่านั้นที่นำ
เสนอบทความในลักษณะดังกล่าว²⁷ หรือในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระปก
เกล้าฯ หนังสือพิมพ์จีนของเซียวสุดแสงก็ได้นำเสนอบทความชักชวนให้ชาวจีนร่วมกันถวายพระพร
ไชย ดังความว่า

ด้วยวันที่ 8 พฤศจิกายน ตรงกับวันพระบรมราชสมภพของสมเด็จพระ
ราชาธิราชแห่งประเทศสยามปัจจุบัน ทางราชการตกลงจะทำพิธีเฉลิมตั้งแต่วันที่
7 ถึงวันที่ 10 รวม 4 วัน เพื่อนร่วมชาติ เรามาอาศัยอยู่ในประเทศสยาม ได้ฟังพระ
บรมโพิศมภารมีความร่วมเย็น โดยสมเด็จพระราชาธิราชทุกพระองค์ทรงพระ
มหากุณณาธิคุณแก่ชนจีนเสมอกับไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินชาวไทย และสมเด็จพระ
ราชาธิราชปัจจุบันก็ยังมีพระราชหฤทัยโปรดเกล้าฯ ชนจีนเป็นพิเศษ บัดนี้
ประจวบกับงานเฉลิมพระชนมพรรษา เพื่อนร่วมชาติเราผู้อาศัยควรมีความยินดี
ชักธงให้พร้อมกันทุกจำพวกไม่ว่าพาณิชยกรรมหรือโรงเรียน เพื่อแทนการถวาย
พระพรไชย และแสดงไมตรีจิตต์ระหว่างราษฎรชาติจีนกับไทยด้วย²⁸

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเซียวสุดแสงยังคงยึดมั่นในการแสดงออกถึงความเคารพต่อระบบการปก
ครองของไทย โดยผ่านการแสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยมาโดยตลอด นับ
ตั้งแต่เซียวสุดแสง “เริ่ม” ปรากฏบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างชัดเจนในปลายสมัย
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ และได้ปฏิบัติดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจากการแสดงออกถึง
ความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยของเซียวสุดแสงนี้เองที่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เซียวสุด
แสงได้รับความเมตตาจากพระมหากษัตริย์ไทย ทำให้เซียวสุดแสงสามารถที่จะดำเนินชีวิตในเมือง
ไทยได้อย่างราบรื่น ซึ่งความไว้วางใจและเมตตาต่อเซียวสุดแสงของพระมหากษัตริย์ไทยก็คงจะ

²⁶ หจข. ร.7 ม.18/5 คำแปลหนังสือพิมพ์ฮั่วเซียมซินป้อ วันที่ 4 เมษายน พ.ศ.2471.

²⁷ เรื่องเดียวกัน , พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ถึงสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระ
นครสวรรค์วรพินิต เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย, ลงวันที่ 10 เมษายน พ.ศ.2471.

²⁸ หจข. ร.7 ม.26.5ข / 6 คำแปลหนังสือพิมพ์ฮั่วเซียมซินป้อ วันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ.2471.

เป็นไปตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่ได้กล่าวถึงการที่จะดูว่าคนใดเป็นคนชาติไทยหรือไม่ ก็ต้องดูว่าเขาจงรักภักดีต่อใคร ถ้าจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทย เขาก็เป็น "คนไทย"²⁹ ซึ่งเขียวสุดแสงก็ได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยมาโดยตลอด จึงอาจจะกล่าวได้ว่าเขียวสุดแสงเองก็เป็น "คนไทย" คนหนึ่งตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ

การแสดงออกถึงความเป็น "คนไทย" ของเขียวสุดแสงหรือการที่เขียวสุดแสงมีอัตลักษณ์ของความเป็น "ไทย" อยู่ด้วยนอกเหนือจากอัตลักษณ์ของความเป็น "จีน" นั้น อาจจะเกิดจากการที่เขียวสุดแสงเป็นเพียงลูกหลานจีนที่มีได้มีพันธะผูกพันอยู่กับเมืองจีนในเรื่องถิ่นกำเนิดหรือญาติพี่น้องแล้ว และเขียวสุดแสงได้เกิดและเติบโตอยู่ในเมืองไทย ทำให้ซึมซับความเป็นไทย และอาจจะเป็นไปได้ว่าจากการที่ครอบครัวเขาได้เข้ามาอยู่อาศัยในเมืองไทยนั้น ก็อาจจะทำให้เขียวสุดแสงได้รับการอบรมถึงขนบธรรมเนียมประเพณีไทยด้วย ดังจะเห็นได้ว่านอกจากมารดาของเขาจะเคร่งครัดในการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีจีนแล้ว ยังเคร่งครัดในการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทยด้วย โดยจะประกอบพิธีตามวันสำคัญต่าง ๆ ของไทย ด้วย ดังเช่น วันสงกรานต์ซึ่งเป็นวันขึ้นปีใหม่ไทย ตรุษไทย และวันสารทพระยาสารทของไทย เป็นต้น³⁰

การได้รับการอบรมเลี้ยงดูในเมืองไทยดังกล่าว คงจะทำให้เขียวสุดแสงสามารถที่จะคิดได้อย่างที่คนไทยคิด มองได้อย่างที่คนไทยมอง ดังจะเห็นได้จากการที่เขียวสุดแสงมีความเข้าใจถึงความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นของคนไทยถ้าหากเกิดการโจมตีชาวจีนว่าเป็นชาวต่างชาติผู้มาแย่งชิงผลประโยชน์ของคนไทยมาก ๆ ก็อาจจะทำให้คนไทยเกิดความรู้สึกคล้อยตามได้ แต่ในขณะเดียวกันเขียวสุดแสงก็ตระหนักดีว่าชาวไทยโดยทั่วไปก็รู้สึกที่ชาวจีนเป็นเหมือนพี่น้องกัน จึงทำให้เขาสามารถที่จะอธิบายให้คนไทยเกิดสำนึกถึงความรู้สึกดังกล่าวมากยิ่งขึ้น เพื่อมิให้คนไทยคล้อยตามการโจมตีชาวจีน และเกิดความรู้สึกเป็นมิตรกับชาวจีนเช่นเดิม ซึ่งจากการที่เขียวสุดแสงมีความเข้าใจชาวไทยนี้เอง ที่ทำให้การอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างคนไทยกับคนจีนของเขา จึงอาจจะถือได้ว่าประสบความสำเร็จพอสมควร เพราะถึงแม้ว่าจะมีความตื่นตัวในความเป็น "ไทย" และเขียนบทความโจมตีชาวจีนตามอย่าง "อัครพาทู" แต่ก็มิได้เกิดกระแสการต่อต้านชาวจีนที่รุนแรงขึ้นในสังคมไทยในช่วงเวลาดังกล่าวแต่อย่างใด และการที่เขียวสุดแสงเกิดและเติบโตในเมืองไทย นอกจากจะทำให้เขามีความเข้าใจคนไทยแล้ว ยังทำให้เขียวสุดแสงสามารถ "ใช้" ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกับการใช้ภาษาจีน ดังจะเห็นได้จากการที่เขาสามารถที่จะออกหนังสือพิมพ์ภาษาไทย สามารถเขียนบทความต่าง ๆ และสามารถที่จะตอบโต้กับอัครพาทูและคนอื่น ๆ

²⁹ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ, ความเห็น 10 เรื่องของอัครพาทู, หน้า 48.

³⁰ ออมร สืบบุญเรือง, หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงอมร สืบบุญเรือง, หน้า 34.

ด้วยถ้อยคำสำนวนโวหารที่สละสลวยแสดงการโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านคล้อยตามได้เป็นอย่างดี ซึ่งการใช้ภาษาไทยได้ดีของเซียวฮุดเสงก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เซียวฮุดเสงมีสำนึกในความเป็น "ไทย" ร่วมอยู่ด้วยความเป็น "จีน" ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญต่อการตระหนักสำนึกในความเป็นคนชาติใดของบุคคล

นอกจากการเกิดและเติบโตในเมืองไทย การได้รับอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และการใช้ภาษาไทยที่มีส่วนทำให้เซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ของความเป็น "ไทย" แล้ว อัตลักษณ์ "ไทย" ของเซียวฮุดเสงยังอาจจะเกิดจากการที่เซียวฮุดเสงได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระมหากษัตริย์ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ที่มีความไว้วางใจในตัวเขา ให้เขาได้มีส่วนในการให้ความช่วยเหลือในการสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับรัฐบาลไทย และได้มอบหมายให้เขาคอยสอดส่องความประพฤติของชาวจีนในเมืองไทยเพื่อรายงานให้รัฐบาลไทยทราบ ซึ่งถึงแม้เซียวฮุดเสงจะมิได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการจากรัฐบาลไทย แต่การได้ทำหน้าที่ดังกล่าวก็อาจจะมีส่วนทำให้เขาตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่มีความสำคัญของเขาต่อรัฐบาลไทย ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้รับความไว้วางใจให้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว จึงทำให้เขามีความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทยและรัฐบาลไทย จึงได้แสดงออกถึงการคำนึงถึงผลประโยชน์ของเมืองไทย ซึ่งเป็นหน้าที่ของ "คนไทย" ทุกคน

นอกจากการได้รับหน้าที่ดังกล่าวที่อาจจะทำให้เซียวฮุดเสงเกิดความสำนึกถึงภาระหน้าที่ต่อเมืองไทยของเขาแล้ว การที่เซียวฮุดเสงได้รับความเมตตาจากรัฐบาลไทย ที่จะคอยให้ความช่วยเหลือเขา แม้ว่าเขาจะมีความผิดก็จะให้อภัยอยู่เสมอ ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ เหตุการณ์ใน พ.ศ.2456 ที่เซียวฮุดเสงได้รับการลงโทษจำคุกจากคดีหมิ่นประมาทกรมหลวงสวัสดิวัฒนวิบูลย์ โดยศาลต่างประเทศได้ตัดสินจำคุกเซียวฮุดเสง 6 เดือน แต่จากการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มีความไว้วางใจและเมตตาต่อเซียวฮุดเสงทำให้เขาได้ลดหย่อนโทษเหลือจำคุกเพียงแค่ 1 เดือนเท่านั้น³¹ น่าจะทำให้เซียวฮุดเสงมีความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่ปฏิบัติต่อเขาเสมือนเป็น "คนไทย" คนหนึ่ง และยังสำนึกในความเป็นพลเมืองของเมืองไทยที่เป็นที่อยู่อาศัยเซียวฮุดเสงจึงได้แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ไทย และคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติไทยและคนไทยอีกด้วย ซึ่งทำให้เซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ของความเป็น "ไทย" อยู่ควบคู่ไปกับอัตลักษณ์ของความเป็นจีน หรือที่เรียกว่า "จีนสยาม" นั่นเอง

จากทั้งหมดที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าเซียวฮุดเสงเป็นลูกหลานจีนที่มีอัตลักษณ์ "จีนสยาม" ซึ่งอัตลักษณ์ดังกล่าวนอกจากจะเห็นได้จากการแสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของเซียวฮุดเสงที่กล่าวถึงมาทั้งหมดแล้ว ยังจะเห็นได้จากการอบรมเลี้ยงดูบุตรของเซียวฮุดเสงอีกด้วย

³¹ "หมิ่นประมาทต่อคนชาติไทย" จีนในสยามวารศัพท์. วันที่ 9 มกราคม พ.ศ.2456.

โดยการที่เซียวฮุดเสง “ยอม” ให้มีการผสมกลมกลืนกับความเป็นไทย จะเห็นได้จากการตั้งชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรสาวของเซียวฮุดเสงนั้นจะมีชื่อเป็นไทย ก็คือ “ละม่อม” และ “อมร” และการให้ การศึกษาบุตรสาวก็จะให้ได้รับการศึกษาแบบไทย คือให้เข้าเรียนในโรงเรียนราชินี ซึ่งเป็นโรงเรียน ไทย ถึงแม้ว่าต่อมาจะได้ย้ายเข้าเรียนในโรงเรียน “ฝรั่ง” ก็มีได้เป็นไปเพื่อต้องการให้กลายเป็นฝรั่ง แต่มีความต้องการให้บุตรสาวได้ศึกษาภาษาต่างประเทศ³² และจากประวัติของบุตรสาว ของเซียวฮุดเสงยังแสดงให้เห็นว่าครอบครัวของเซียวฮุดเสงมีความใกล้ชิดกับ “เจ้านาย” ไทยเป็น อย่างมาก โดยบุตรสาวคนโตก็คือ “ละม่อม” นั้นได้รับพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ของ สมเด็จพระบรมราชชนนีในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ในการศึกษาเล่าเรียนจนสอบ ไล่ได้จบหลักสูตร และยังเป็นข้าหลวงเรือนนอกของพระองค์อีกด้วย³³ จากประวัติของบุตรสาว ของเซียวฮุดเสงแสดงให้เห็นว่า เซียวฮุดเสงให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรสาวอย่าง “สตรีไทย” ทั่วไป ที่ น่าจะประพฤติปฏิบัติตามแบบอย่างของ “กุลสตรีไทย” ได้เป็นอย่างดี จึงได้รับมอบหมายให้เป็น ข้าหลวงเรือนนอก ซึ่งต้องเข้าไปรับใช้เจ้านายไทยอย่างใกล้ชิดเมื่อเวลาที่มีพิธีการที่สำคัญ มิได้มี การให้การศึกษาระบบจีน รวมทั้งยังมีความใกล้ชิดกับเจ้านายไทยอีกด้วย

สำหรับบุตรชายนั้น เซียวฮุดเสงจะยังคงความเป็น “จีน” บางอย่างเอาไว้ เห็นได้จากการ ตั้งชื่อก็จะให้บุตรชายมีทั้งชื่อจีนและชื่อไทย ก็คือ “ซ่งเชียน” หรือ “ทรงเชียน” และ “ซ่งซิม” หรือ “ทรงซิม” แต่การศึกษานั้นทรงเชียนไม่ปรากฏหลักฐานเกี่ยวกับการศึกษาในเมืองไทย ปรากฏเพียง ว่าไปศึกษาต่อที่ฮ่องกงเท่านั้น ส่วนทรงซิมนั้นเพียงแต่ปรากฏหลักฐานว่าได้รับการศึกษาจากโรง เรียนฝรั่งคือ โรงเรียนอัสสัมชัญ จากหลักฐานเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรชายของเซียวฮุดเสงเท่าที่ มีปรากฏนั้น ทำให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงมิได้จำกัดให้บุตรของเขาต้องเรียนแต่หนังสือจีน แต่จะให้บุตร ได้รับการศึกษาตามแบบฝรั่ง ทั้งนี้ก็อาจจะเนื่องจากการที่เซียวฮุดเสงก็ถือได้ว่าเป็น “ปัญญาชน” ที่มีความรู้กว้างขวางคนหนึ่ง จึงอาจจะเห็นว่าการเรียนตามแบบฝรั่งจะได้ประโยชน์มากกว่า เพราะจะได้เรียนภาษาต่างประเทศด้วยซึ่งจะทำให้ลูก ๆ ของเขามีความก้าวหน้ามากกว่า แต่อย่างไร ไรก็ตามเซียวฮุดเสงก็คงจะให้บุตรของเขา โดยเฉพาะบุตรชายเรียนภาษาจีนควบคู่กันไปด้วย เพราะอย่างน้อยที่สุดก็มีความจำเป็นในการที่บุตรชายของเขาจะต้องเข้ามาดูแลกิจการหนังสือ พิมพ์เงินของเขาต่อไป และสันนิษฐานว่าบุตรชายของเซียวฮุดเสงคงจะ “ใช้” ภาษาจีนได้ดีเช่นเดียว กันกับตัวเขา เพราะปรากฏหลักฐานว่าบุตรชายของเขามักจะเดินทางไปเมืองจีนร่วมกับเซียวฮุด

³² อมร สีนุญเรือง, หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงอมร สีนุญเรือง, หน้า 37 – 39.

³³ ละม่อม สีนุญเรือง, ทัศนนิพนธ์, พิมพ์ในการปลงศพของละม่อม สีนุญเรือง โรงพิมพ์จีนโนสยามวาร ศัพท์, 2463. หน้า ข – ค.

เสงที่ไปเข้าประชุมในช่วงที่เขารับตำแหน่งทางการเมือง และยังปรากฏว่าทรงซิมยังได้เข้าไปรับราชการในเมืองจีนด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุตรชายของเซียวฮุดเสงน่าจะเข้าใช้ภาษาจีนได้ดี

จากการอบรมเลี้ยงดูบุตรของเซียวฮุดเสงแสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงมิได้ต้องการที่จะรักษาความเป็น “จีน” ให้แก่ลูก ๆ ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรสาวก็จะเห็นได้ว่าได้ผสมกลมกลืนเข้ามาเป็น “คนไทย” แต่สำหรับลูกชายนั้นยังคงรักษาความเป็น “จีนสยาม” เอาไว้ ซึ่งจากตัวอย่างของครอบครัวของเซียวฮุดเสงนั้นชี้ให้เห็นว่าเป็นไปตามพระดำรัสของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพที่ว่าบุตรหญิงมีความเป็นไทยได้ง่ายกว่า ส่วนบุตรชายจะเป็นจีนไปเพียงรุ่นหนึ่งหรือสองรุ่นก็จะกลายเป็นไทยไป แม้บุตรจีนที่เข้ามาเกิดในเมืองไทยที่ตั้งต้นว่าเป็นจีน อันที่จริงบุตรจีนที่จะกลับไปเป็นพลเมืองจีนมีน้อยนัก ที่อยู่เป็นพลเมืองไทยไปจนตลอดชีวิตเสียโดยมาก³⁴

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้เซียวฮุดเสงจะยังคงลักษณะความเป็นจีนบางประการสำหรับลูกชายไว้ แต่ก็ได้กีดกันการที่บุตรชายของเขาจะแสดงออกถึงความเป็น “ไทย” ดังจะเห็นได้ว่าบุตรชายของเซียวฮุดเสงก็คือ ทรงเขียน ก็ได้อาสาไปร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในนามของ “ทหารไทย” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการอิงแอบกับความเป็น “ไทย” ของเซียวฮุดเสงและครอบครัวของเขา และการแอบอิงกับความเป็นไทยของเซียวฮุดเสงและครอบครัวยังเห็นได้จาก ในงานศพของนางสาวละม่อม สีนุญเรื่อง บุตรสาวของเซียวฮุดเสง ในปี พ.ศ. 2463 ปรากฏว่ามีผู้ส่งคำไว้อาลัยยกย่องนางสาวละม่อมว่าเป็น “หญิงไทย” และเป็น “นารีไทย” ตัวอย่าง รวมถึงบุตรบุญธรรมของเซียวฮุดเสง คือ นายศิลป์ หรือที่รู้จักกันในนามว่า “ทิดเซียว” ยังได้เป็นผู้บุกเบิกในการพากษ์ “ภาพยนตร์ไทย”³⁵ นอกจากนี้เซียวฮุดเสงยังได้แสดงให้เห็นถึงความคิดและความเชื่อว่าตนเองเป็น “คนไทย” ของกลุ่มคนไทยผสม โดยการเป็นผู้มีความรักบ้านเกิดเมืองนอน คือเมืองไทย ดังจะเห็นได้จากในท้ายที่สุดแล้วเซียวฮุดเสงก็ได้ “เลือก” ที่จะอยู่และตายในเมืองไทย ซึ่งจะเห็นได้ตั้งแต่การที่เขากลับไปเมืองจีนก็มิได้พาครอบครัวไปด้วย เสมือนเป็นสัญลักษณ์ให้เห็นว่าอย่างไรก็ตามเขาก็จะต้องกลับมาเมืองไทย

ดังนั้นจากการบทบาทและการเคลื่อนไหวของเซียวฮุดเสงรวมถึงคนในครอบครัวของเขาในเมืองไทย ได้แสดงให้เห็นว่าเซียวฮุดเสงน่าจะมีอัตลักษณ์ของ “จีนสยาม” มากกว่าที่จะอยู่ในกลุ่มของ “ชาวจีน” ที่มักจะคำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตน และทำการเกี่ยวข้องกับเมืองจีนมากกว่าที่จะคำนึงถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับเมืองไทย ชาวจีนในกลุ่มนี้ที่เห็นได้ชัดก็คือ ชาวจีนซึ่งรวมตัวกันอย่างหนาแน่นรอบ ๆ สยามพานิชจีนสโมสร (เซียงหวย) หรือสมาคมการค้าอื่นๆ ซึ่งจะแสดง

³⁴ หจข. ร.5 น.8.7/27 บรรทัดกลับเรื่องจีน ของกรมพระยาดำรงราชานุภาพทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ, ลงวันที่ 6 กันยายน ร.ศ.129.

³⁵ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. พลังของกระแสชาตินิยมกับการเมืองไทยในทศวรรษ 2470 – 2480. หน้า 4-8

ออกถึงความเป็น "ชาติจีน" ไม่ใช่ "ชาติไทย" เพราะกลุ่มจีนสยามนั้นแม้ว่าจะมีส่วนช่วยการต่อสู้ทางการเมืองในประเทศจีนอยู่บ้าง แต่ก็ยังเป็นส่วนน้อยเมื่อคำนึงถึงกิจกรรมของคนในกลุ่มสยามพานิชจีนสโมสรและชาวจีนเหล่านี้จะใช้ภาษาไทยไม่ได้ หรือใช้ได้แต่จำกัดมาก³⁶

การคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนและชาติจีนเป็นหลักของชาวจีนในสยามพานิชจีนสโมสร จะเห็นจากบทบาทและการเคลื่อนไหวทางการเมืองของสมาชิกในสมาคมนี้ เริ่มตั้งแต่การก่อตั้งสมาคมที่รัฐบาลไทยมองว่าได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลราชวงศ์ชิง และตั้งขึ้นเพื่อเป็นองค์การทางการเมืองที่สนับสนุนรัฐบาลราชวงศ์ชิงมากกว่าที่จะคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการเมืองค้าตั้งจุดประสงค์ที่ได้แจ้งต่อรัฐบาลไทยในการขออนุญาตจัดตั้ง นอกจากนี้รัฐบาลไทยยังเห็นว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของสมาคมแห่งนี้ก็คือความปรารถนาของชาวจีนที่จะมาสร้างสหภาพ (Union) ในเมืองไทยเพื่อใช้แทนกงสุลหรือสถานทูตจีนในเมืองไทย³⁷ จุดประสงค์ดังกล่าวของสมาคมนี้ก็เท่ากับเป็นการที่จะนำการเมืองจีนเข้ามาแทรกแซงการปกครองชาวจีนในไทย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าชาวจีนในสมาคมนี้คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติจีน มิได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติไทย ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวในเรื่องนี้ของสยามพานิชจีนสโมสรจะเห็นได้จากในช่วงที่สมาคมแห่งนี้พยายามที่จะขออนุญาตจัดตั้งจากรัฐบาลไทยโดยได้รับการสนับสนุนจากสโมสรพานิชที่ชัวเถา แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะรัฐบาลไทยสืบทราบจุดประสงค์ที่แท้จริงของสมาคมนี้เสียก่อนว่ามีจุดประสงค์ทางการเมืองมากกว่าทางเศรษฐกิจ ซึ่งการไม่อนุญาตให้สมาคมนี้จัดตั้งขึ้นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวจีนนัดหยุดงานในเดือนมิถุนายน ร.ศ.129 โดยการใช้เรื่องการขึ้นเงินค่าราชการที่เก็บจากคนจีนเป็นข้ออ้างในการนัดหยุดงาน และเมื่อเกิดการหยุดงานของชาวจีน รัฐบาลไทยก็ได้ทำการปราบปรามมีการจับกุมชาวจีนที่ทำให้เกิดความวุ่นวาย ก็ทำให้รัฐบาลไทยได้รับการโจมตีจากสโมสรพานิชชัวเถาซึ่งเป็นผู้ผลักดันให้มีการจัดตั้งสยามพานิชจีนสโมสรในไทยและสโมสรพานิชชัวเถายังเข้าร่วมกับสโมสรพานิชอื่น ๆ เป็นสื่อกลางร้องเรียนรัฐบาลจีนให้แทรกแซงกิจการภายในของไทยด้วยการส่งโทรเลขไปยังกระทรวงการต่างประเทศและกระทรวงเกษตราตุสาหกรรมและพาณิชย์ จนทำให้ราชทูตจีนเปิดการเจรจาอย่างเป็นทางการกับราชทูตไทยในฝรั่งเศสเรื่องการเพิ่มเงินค่าราชการและการจับกุมชาวจีน

การที่สโมสรพานิชชัวเถาเข้าแทรกแซงกิจการภายในของชาวจีนในกรุงเทพฯ ทั้งเรื่องการจัดตั้งสโมสรพานิชจีนและการนัดหยุดงานนั้น รัฐบาลไทยเห็นว่าเกิดจากการที่ผู้นำสโมสรชัวเถามีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับผู้นำชาวจีนบางคนที่ร่วมจัดตั้งสยามพานิชจีนสโมสรในกรุงเทพฯ

³⁶ หนังสืออุทิศในงานฌาปนกิจศพเขียวสุดแสง, หน้า 5.

³⁷ มนทิรา เตชะมโนดม, "เชียงหวาย : การก่อตัวขององค์กรนำชาวจีนในสังคมไทย พ.ศ.2452 - 2460" (วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาวิชามานุษยวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539), หน้า 43.

กล่าวคือ หลวงอุดรพานิช ซึ่งเป็นบิดาของพระโสภณเพชรรัตน์ (เจ้าของห้างกิมเซ่งหลี ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ลงชื่อของจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมนี้) เป็นผู้นำคนหนึ่งของสยามพานิชชัวเถา เช่นเดียวกับน้องพระพิบูลณพัฒนาการ คหบดีจีนของกรุงเทพฯ ก็เป็นผู้นำสยามพานิชชัวเถา และที่สำคัญก็คือจีนจื่อเล้าก็อ หยินผู้เขียนบทความโจมตีรัฐบาลไทย ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นที่ชัวเถาก็เป็นหลานของลัอม (เจ้าของห้างวงฮวดเสง ซึ่งร่วมลงชื่อขอจดทะเบียนตั้งสยามพานิชจีนสโมสรด้วยผู้หนึ่ง)³⁸ ซึ่งจะเห็นได้ว่าชาวจีนที่เป็นสมาชิกของสยามพานิชจีนสโมสรนั้นยังคงมีสายสัมพันธ์อย่างเหนียวแน่นกับองค์กรทางการเมืองในเมืองจีน และมีการแสดงให้เห็นถึงการคำนึงถึงผลประโยชน์ของ “จีน” เป็นหลัก โดยมีความต้องการที่จะนำการเมืองจีนเข้ามาแทรกแซงการปกครองชาวจีนในเมืองไทย

ความต้องการดังกล่าวของสยามพานิชจีนสโมสรจะเห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อต้นชีวเม้ง (หวังหลี) เป็นนายกของสยามพานิชจีนสโมสรในปี พ.ศ.2475 ซึ่งเขาได้รับแต่งตั้งจากรัฐบาลจีนที่นานกิงให้ดำรงตำแหน่งข้าหลวงพาณิชย์จีน ดังนั้นจึงทำให้สยามพานิชจีนสโมสรมีสถานะที่คล้ายกงสุลจีนอย่างไม่เป็นทางการจึงเด่นชัดมากขึ้น จากการที่ต้นชีวเม้งได้รับสิทธิในการสลักบัญชีสินค้าตามแหล่งกำเนิด ซึ่งตามปกติแล้วคือหน้าที่ของกงสุลหรือทูตเท่านั้น และต้นชีวเม้งยังได้พยายามส่งเสริมฐานะของสยามพานิชจีนสโมสร ให้เป็นเสมือนสถานกงสุลจีนมากขึ้นด้วยการขออนุญาตออกหนังสือเดินทางให้แก่คนจีนที่จะกลับไปประเทศจีน แต่รัฐบาลไทยปฏิเสธคำร้องดังกล่าวของต้นชีวเม้ง ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลไทยยังมีต้องการที่จะให้มีองค์กรที่ทำหน้าที่เสมือนเป็น “ตัวแทน” ของรัฐบาลจีนที่จะทำการปกครองชาวจีนในเมืองไทย³⁹ ถึงแม้ความพยายามดังกล่าวของสยามพานิชจีนสโมสรจะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ก็ได้แสดงให้เห็นว่า ชาวจีนที่อยู่ในสมาคมแห่งนี้จะตระหนักถึงผลประโยชน์ของ “จีน” มากกว่า “ไทย” และได้แสดงบทบาทเป็นองค์กรตัวแทนของ “ชาวจีน” อย่างชัดเจน

สำหรับสยามพานิชจีนสโมสรนั้น จะเห็นได้ว่าเซียวฮุดเสงก็มีได้เข้าเป็นสมาชิกของสมาคมนี้ เพียงแต่เคยได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดำเนินการประชุมในช่วงที่ชาวจีนมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหลังการปฏิวัติ เนื่องจากเขาเป็นผู้นำของขบวนการปฏิวัติในไทยเท่านั้น แต่เซียวฮุดเสงนั้นได้ทำการเคลื่อนไหวในเมืองจีน เนื่องจากสอดคล้องกับภูมิหลังและแนวความคิดของเขา และในขณะเดียวกันก็ยังได้แสดงบทบาทและการเคลื่อนไหวในเมืองไทยโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของ “ชาติไทย” เป็นหลักอีกด้วย

³⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 73-74.

³⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 121-123.

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่เซียวฮุดเสงมีเชื้อสายจีนและยังคงรักษาเอกลักษณ์ความเป็นจีนบางอย่างเอาไว้ และการที่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองจีน แต่ในขณะเดียวกันเซียวฮุดเสงก็เกิดและเติบโตในเมืองไทยทำให้ได้เรียนรู้และซึมซับถึงความเป็นไทยจึงสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมไทยได้เป็นอย่างดี รวมถึงการที่เซียวฮุดเสงได้รับ “ประโยชน์” อย่างมากมายในการอยู่อาศัยในเมืองไทย จึงทำให้เซียวฮุดเสงมีอัตลักษณ์ “จีนสยาม” แทนที่จะมีอัตลักษณ์ของความเป็นชาติใดชาติหนึ่งแต่เพียงอย่างเดียว